

ANA MARIA MARIN VAN SAANEN

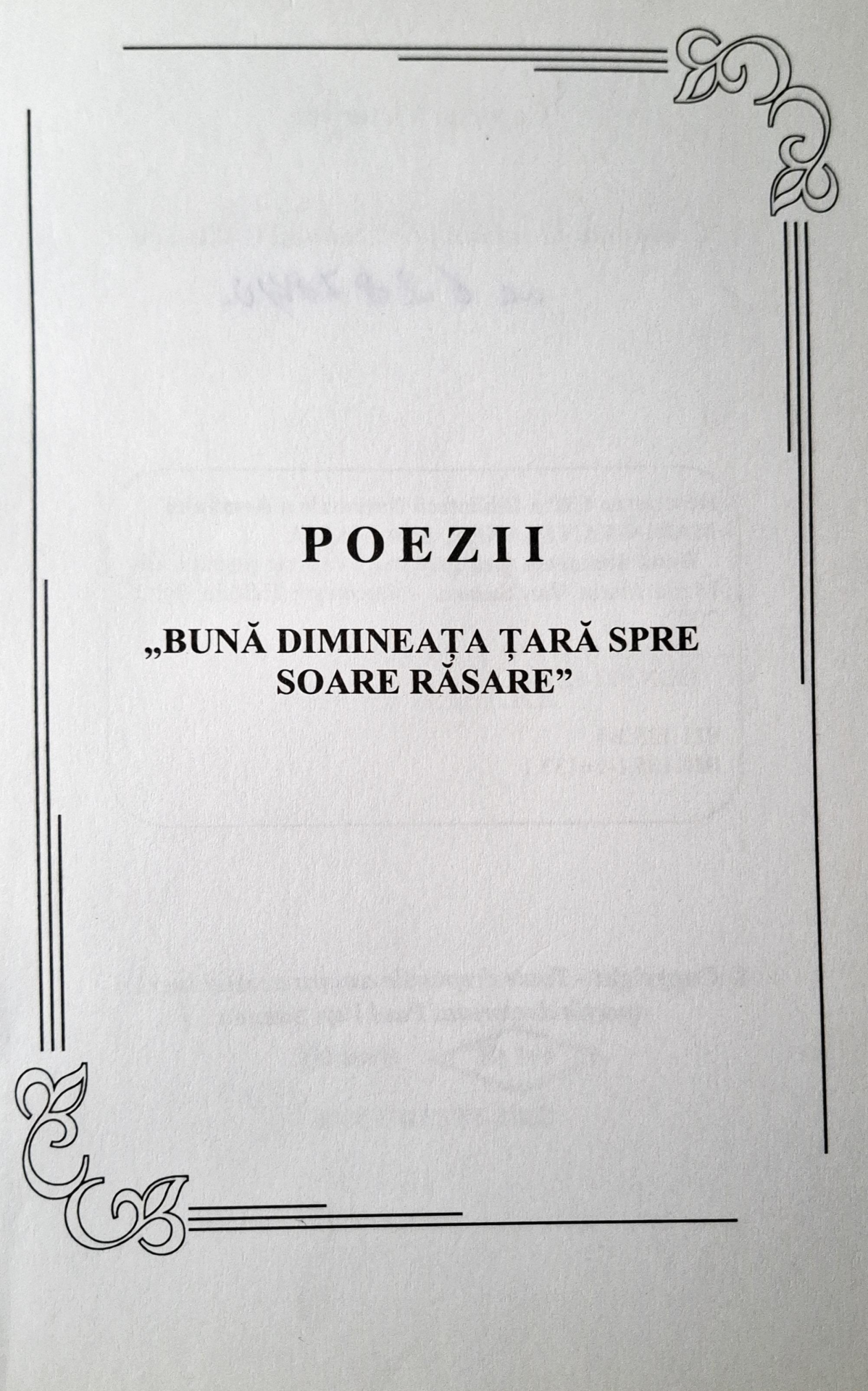
POEZII

„Bună dimineața țară
spre soare răsare”

EDITURA

SYLVI

POEZII

**„BUNĂ DIMINEAȚA ȚARĂ SPRE
SOARE RĂSARE”**

Coperta: Victor Ilie

Coordonarea volumului: Emanoil Călinescu

ac 6287840.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MARIN-VAN SAANEN, ANA MARIA

Bună dimineața țară spre soare răsare: poezii / Ana Maria Marin Van Saanen. – București: Editura Sylvi, 2002.

184 p. 21 cm.

ISBN 973-8258-96-0

821.135.1-1

821.135.1-1=133.1

© Copyright - *Toate drepturile asupra acestei lucrări
aparțin doctorului Paul Van Saanen*

ANA MARIA MARIN VAN SAANEN

P O E Z I I

**„BUNĂ DIMINEAȚA ȚARĂ SPRE
SOARE RĂSARE”**

Editura

Sylvi

BUCUREȘTI 2002

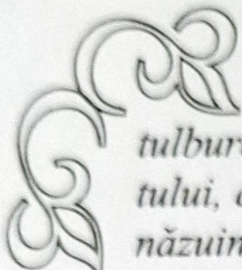

PREFAȚĂ

Poezia Anei Maria Marin Van Saanen vine dintr-un fond liric inițial al personalității sale. Vocația profesională cu care a debutat în viață a fost aceea de medic – care închide în tainele ei multă poezie – sentiment și emoție, dragoste și caritate, curaj și alinare, adică deschidere spre sensul profund al existenței, acolo unde se împlinește destinul omenesc în forma cea mai articulată.

A venit apoi, prin ani, disponibilitatea sufletească pentru alte idealuri, frumoase și morale, cu daruri complete, cu arderi interioare de mare tensiune, cu chemări și forme mistice și cu împăcări senine cu lumea și cu rânduielile lui Dumnezeu, când a cuprins cu mintea și cu sufletul ei semnificația ontologică a morții care i-a chemat “mirele” pe tărâmul celălalt. În suferința care a încercat-o atunci, a înțeles valențele comuniunii cu tot ce este spiritual și a auzit incantații ce veneau din alte sfere de existență. Sufletul și cugetul i s-au cutremurat în fața jertfei celei mari și a depus mărturie curajoasă, luminoasă și curată pentru aceasta în toate împrejurările.

Mai târziu, s-a împărtășit din toate suferințele prigoanelor, întemnițărilor și persecuțiilor aduse de răii veacului. Toate aceste sigilii ale marilor tragedii

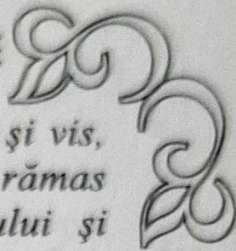
tulburătoare i s-au încrustat în abisurile subconștientului, ale identității sale și, mai târziu, după dospiri și năzuințe formative au declanșat formele agrăirii poetice.

Astfel se face că poezia Anei Maria Marin Van Saanen este o modalitate de a fi, de a cugeta, o modalitate spirituală și estetică, fundată pe aduvmecarea misterelor, a tainelor adânci ale ființei omenești – și, totodată, întemeiată pe bucuria și nevoia imperioasă de a dezvălui prin magia miraculoasă a zicerii în cuvinte frumusețile, armoniile, nedumeririle, frământările sufletului, muzica și noimele firii, așa cum le-a înregistrat sensibilitatea sa.

Poezia Anei Maria Marin Van Saanen este o poezie de mesaj, o poezie care cântă povestea tragică a celor ce se zbat sub povara tuturor apăsărilor, tragedie care este purificată prin jertfă și luminată de harurile credințelor într-o lume mai bună și mai frumoasă.

Pe cerul vremii, autoarea, toarce basmul unei țări legendare, în care:

Pe plaiuri de munte, pasc miei și mioare
Ciobanul cântă din fluier o doină
Din bucium, îi răspund frați peste munte...
Ar putea fi lucruri mărunte,
Miei și mioare întâlnești în orișice vale,
Dar numai amintirea lor doare!

Totul a fost odată, în trecut, în legendă și vis, de mult, parcă peste veacuri multe. Azi, nu a rămas decât "amintirea care doare". Răul veacului și desfătarea au tăiat în trupul timpului curgător prăpăstii adânci, din fundul cărora se aud plângeri și gemete înăbușite.

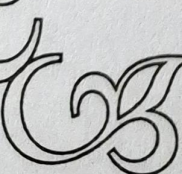
Aici, însă, amintirea nu este o simplă facultate psihică, ci o împletitură ciudată, o legare a tot ceea ce coboară în trecutul istoric și încărcat de mituri, a tot ceea ce cade sub incidența prezentului emotiv și existențial, a tot ceea ce se proiectează cu un profit măreț în desfășurările viitorului, sub semnul unor renașteri uimitoare.

Aceasta este semnificația versului de la începutul cărții; e un mesaj de lumină și bun augur:

"Bună dimineța țară spre soare răsare!"

Cele trei forme cronologice ale timpului și-au împletit firea, starea și esența lor în sufletul autoarei care, peste toate amarurile și suferințele prezentului, găsește tăriile de facere ale viitorului, în acest "Bună dimineța" – semn al unor prevederi – de zări luminoase, în ciuda tuturor potrivnicilor.

Memoria autoarei înregistrează și cuprinde nu numai imagini de vis din trecut și nu numai clipe ale prezentului fugar sau temeri, incertitudini, forme ori speranțe de viitor. Această memorie depozitează ca pe-o comoară și mitologia unei întregi pleiade de luptători ai unei generații crezătoare, jertfelnice și mărinimoase în disponibilitatea ei sufletească.

Din această memorie personală, bogată, cu claviatură variată și tumultoasă, a năzuit spre suprafață, spre facerea ei, poezia Anei Maria Marin Van Saanen. Este o poezie subiectivă, așa cum este poezia autentică.

De la prima poezie – ÎNĂLȚARE – lunecăm în cursul lecturii din realitate, în basm și legendă, din lumea finitului în aceea a infinitului, a permanențelor. Este vorba de basmul vieții românești, al unei țări mioritice, plină de dor și de plângeri, de haiduci și pribegie, de cruciați și trădare, de bocete și cântec, de credință și sânziene, de iconari și jertfe majadahondice, de sângerări cumplite în Noaptea Sfântului Andrei și de omenie, de mănăstiri și toace, de morminte pângărite, fără cruci și candelă, țară în care visurile omului român străluceau "ca soarele sfânt de pe cer".

Aceasta este esența poeziilor din această carte; poezii care ne oferă, odată mai mult, o comuniune spirituală cu țara îndurerată și strivită de barbarii veacului nostru, cu țara adevărată, care a fost și va fi, în veacul veacurilor, căci:

Minuni pășesc pe drumul speranței.
Au mai trecut peste voi,
Tătari, Huni, Turci și ciocoi,
Toți au trecut și voi ați rămas.
Sunteți lipiți de glie ca albina de miere,
În suflete n-aveți pic de fiere...
Primăvara, reînviere, vreme caldă

În ceardac a înflorit o floare albă!
În ochi de fereastră: "mărire"
Ochi de copil mirat se uită spre mâine...

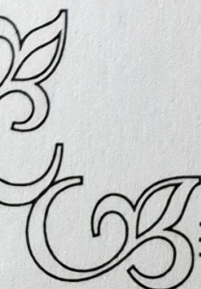
Iar jertfa pentru credință, moartea senină, rod
al idealurilor tinereții dăruitoare, deschide porțile
învierii paradisiace ale Învierii:

Sub crucea ridicată la Majadahonda,
Sunt două neamuri care-și împletesc credința,
Vitejia, voința, biruința...
Și ieri ca și azi, ca și mâine, de-a pururi
Dușmanul e-același, când crucea sta gata să cadă...
Dar după Răstigniri, tremurați neamuri și vremi!
Domnul lăsat-a speranța învierii să se-ntrevadă.

Cei ce-au murit ne vor ajuta, așa cum se spune
în străvechile credințe poporane:

Spre apus se aprinde o lumină
De unde?
De-acolo o să vină minunea,
De-acolo se-nfiripă speranța!
Cei mulți, cei nevăzuți
Cei chemați vor stinge focul,
Nestins de lacrimi și ploi...
Împreună cu noi...

sau ca în tulburătoarea ARHEOLOGIE:

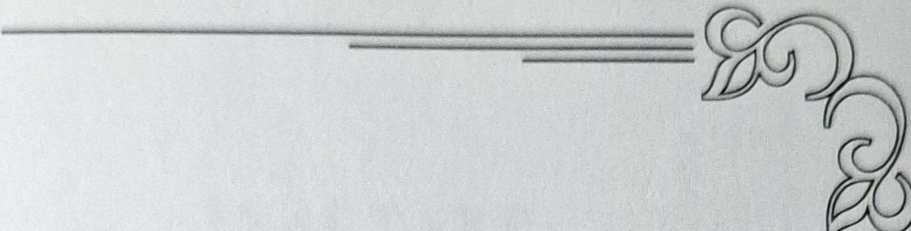
Cei ce vor sculpta între ruine,
Ca mâine...
Găsi-vor la temelie de țară,

*O dragoste și-o lacrimă amară
De mamă, plângându-și feciorii,
Căzuți în luptă cu-o hoardă barbară,
Sau dăruindu-se pe altar!...
Din huma amestecată cu sânge
Se naște mâine noul hotar!*

*hotar nou, pe care-l poartă în inimile lor toți pribe-
gii români, care se cuminecă cu amintirile "de
atunci", cu tragediile "de acum" și cu speranțele
unei învieri a neamului, ce "va să fie". Acesta este
mesajul poeziilor din această carte. Lumea
românească calcă peste îndurerări și morminte și își
arcuiește existența pe dimensiunile infinitului.*

Ion Halmaghi

I

P O E Z I I

ÎNĂLTĂRE

Azi se înalță Domnul la cer!
Minune ascunsă în nori!...
Lumea așteaptă de veacuri
Să se întoarcă Dumnezeu între noi...
Firea aruncă în Mai o poruncă!
Înalță-te Munte! înalță-te Pom! înalță-te Om!
Neamul meu! Îndreaptă-ți spinarea!
Simți că trupu-ți atârănă prea greu...
N-ai fost, nu ești, nu vei fi,
Oricâți dușmani or gândi,
Nu vei fi Sclav!
Din Moși-Strămoși te-ai luptat... ai căzut...
Ai fost brav!
Ai băut otravă ca să nu fii dus legat
În Triumful Romei!
Romanii când au înălțat
Împăratului o Columnă-n cetate
Au sculptat pe vecie în piatră
Neamul Dac! Învinși și învingători.
Sunt rădăcinile ce te leagă de glie...
Oare-ai uitat? Domnul a trecut apa, să vie
La tine!
De veacuri ai învățat
Că Spiritul învinge trupul, chiar dacă-i pironit
Sus pe cruce!

Sufletul nu merge-n pământ...
Zalmoxe îți șoptise și el un cuvânt...
Erai pregătit să trăiești și să mori
Cu demnitate... dar ai uitat!
Sub torturi, tras pe roată,
În minciună, fără lumină,
Minte și suflet s-au întunecat...
Când Spiritul e tare și drept
Inima-i foc și iubire. În piept
Răsună cuvinte ce nu și-au pierdut
Înțelesul! Iisus – Neam și Țară.

...

E seară!
Bunica își ține nepotul în poală...
Întuneric în casă și-afară!
Beznă de smoală!
Miroase-a pucioasă...
O groaznică farsă i-a ucis și om și băiat!
Focul dragostei pe care Iisus i l-a dat
Va fi mâine purtat
Pe umerii slabi ai urmașului lor,
Mucenicilor calvarului, morți pentru El
Misterul, bunica pare a-l ști:
“Veacul ce vine va fi veacul Lui
Sau... Nu va mai fi!”

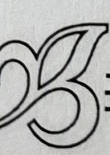

CAER

E seară! În fața porții,
O bătrână toarce fuiorul; gândul zboară,
Fusul sfârâie, povestea
Se-nfășoară pe fus, și iarăși se desfășoară!

Bună dimineța țară spre soare răsare!
Pe plaiuri de munte, pasc miei și mioare,
Ciobanul cântă din fluier o doină,
Din bucium, îi răspund, frați peste munte...
Ar putea fi lucruri mărunte,
Miei și mioare întâlnești în orișice vale,
Dar numai amintirea lor doare!
Câmpuri de maci și de-albăstrele,
Crescute în grâu fără hat...
Da! și țăranu-i schimbat...
Se mai uită la cer după nouri și soare?
Își mână vacuța să pască pe mal?
Copiii duc găște la lacul din vale?
Scârțâie păduri bătrâne sub fierăstraie?...

Bisericile s-au dărâmat!
În suflet e gol! Un ideal perimat,
Toacă o toacă greu de-nvățat!
Un om obidit poartă samarul
Sumanul e peticit, copii plâng de foame!

O bătrână suspină-n genunchi la icoane!
"Doamne, fă ca lâna din caer,
Să toarcă un viitor frumos și cinstit
Țării Tale din răsărit!"

PĂCAT

Înlemniți!
Stăm pe margini de drum!
Muți și goi!
Trec toamne, fâlfâind pe lângă noi,
Foi galbene, purtate de un fir de vânt,
Ne țin lipiți puternic de pământ!...
În fundul ochilor mai stăruiesc,
Un scăunel lângă o vatră,
Un brad înalt lângă o poartă,
O piatră pe care mama-ascute un cosor,
Un fuior și un ulcior lângă cuptor.
Lada de zestre a copilei,
Mușcatele de la ferestre,
Salteaua cu pănuși de lângă foc
Unde bătrânii își găseau un loc...
Iar în auz ne sună și răsună,
Un glas de clopot,
Și șoapte în noapte cu lună,
Clopot desprins din turn,
Biserica s-a prăbușit în drum,
În praf de var!
Din cimitir am auzit
Cum suspina bunica,
Când târnăcopul i-a lovit
O coastă. Năpastă!

Era chiar de unde-au izvorât pe rând
Urmașii!
Nevolnicii urmași!
Stau cuibăriți sub frunzele uscate,
Și au uitat,
În graba care i-a mânat,
Toporul !
Omorul nu-i în firea lor...
Dar sufletul li-i înecat în fum...
De ani se-ntreabă și acum
De ce? Poporu-i urgisit
Unde-a păcătuیت?
Ucis-a fără vrere-un sfânt?
Sau un profet?
Ierusalimul când a fost lovit de foc și fier
Cei ce fugeau n-au priceput
Pedeapsa care i-a lovit
Din cer.

...

În genunchi!
Păcatul e înscris în cartea vieții
Și trebuie plătit!
Rugați-vă! în zorii dimineții
Și noaptea când ceasul din perete bate.

O RAZĂ DE SOARE

Pe margini, noaptea-n fâșii se destramă...
Năframă, de aur,
Lumină pe frunte,
De munte!
Raza de soare
Pare o punte,
Aruncată peste hăuri adânci,
Stânci întunecate,
Străji între viață și moarte...
În închisoare,
La Gherla,
Mulțime de ochi pe brânci
Așteaptă...
Un cuvânt... un semn,
O sărbătoare...
O rază de soare,
Să lumineze ani de uitare!
Un semn, să străbată
Bare de fier,
Perdeaua de lemn,
Din lumea de dincolo...
Peste zidul de fier, un semn!
Poate din cer!...
Raza de soare
Să se așeze pe priciul de lemn,

Pe care zace
Solemn!
Învelit în maldăr de zdrențe
Un Domn!
Ion Sfântu Ion!
Întruchipat din colinde, din basme,
Adunat din credințe,
Luminat de fantasme!
Închipuind căpetenii de neam!
Stă gata să moară!
Stă gata să-nvie!
Fie ca la căpătâi să-i apară
Drept opaiț sau lumânare
O rază de soare!

FICIOR DIN FĂGĂRAȘ

Fecior de munte!
Care altădat'
Cântai din frunză
Și jucai la horă-n sat...

Acum te-ai pus pe căutat
Gropi anonime
În care-au îngropat
Părinți, frați, camarazi, – un neam întreg,
Ce s-a luptat atât
Cât n-a fost obligat
Să mintă și s-ascundă
Tot ce-a învățat de la Iisus.

Acum când rugăciunea ai uitat
Alergi și cauți
Versul de Iubire
Care te-ndeamnă la iertat.

Fecior din munte, camarad din sat...

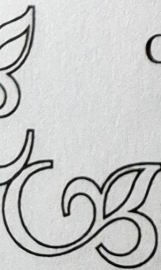
CRĂCIUN 1990

Orbecăiau în beznă
Se târâiau pe brânci,
În întuneric și minciună.
Un stol de corbi,
Le croncănea lozinci...
O furtună,
Lovise dinspre răsărit...
Așa s-a nimicit
Tot ce era frumos și bun.
Un nebun – mai mulți nebuni
Îi dezvățase
Nu mai știau ce-i bine și ce-i rău...
Uitaseră de Dumnezeu!
Munți mari și mici
Chemau ciobani într-ajutor
S-alunge necuratul!
Nefârtați domneau peste pământ
Om și fire zăceau sub cnut.
Întreaga viață a pornit de s-a rugat
Cu inima spre cer!
Într-un târziu, trecuseră atâția ani...
Atâția morți au îngropat,
Au ars, au aruncat în gropi comune!
Le-au rămas doar bocete și lacrimi

Celor ce-au rămas...
Speranța și credința s-au topit
În fum.
Cum, sau cine-ar fi vorbit?
Nu, nimeni n-ar fi îndrăznit...
Se poate că ș-or fi uitat
Că graiul le fusese dat
Ca armă și ca scut.
...

Dar, într-o bună zi,
Copii s-au ridicat!
În amintirea celui de la Bethlehem,
Cu pieptul gol, cu pasul rar,
Cu crucea-n gând
Vroiau, să scape țara de blestem...
Blestemul s-a fărâmițat,
Topit în sânge de copil
Neînfricat!
Pe margini stau părinții și plângeau!
Nu lor le era dat
Să cucerească-un Canaan...
Sfântă zi!
Cincizeci de ani au așteptat
Un semn din cer!
"Aprindeți lumânări și vă rugați
Ca jertfa să nu fie în zadar

Căci Țara nu mai poate bea înc-un pahar
De-otravă!...

În grabă, adunați
Grămezi de dragoste și flori
Pentru cei,
Ce vor ieși din închisori!
Bateți toaca-n mănăstiri!
Dați veste bună întregii firi
Ca Țara noastră
Să reînvie cu adevărat!
Cum cei bătrâni
O știu din amintiri”.

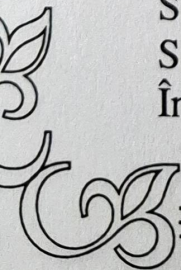

VIZIUNEA UNUI EMIGRANT

Când deschid ochii,
E azi...
Brazi, încărcăți de zăpadă,
Liniște, altă lume, altă podoabă,
Brumă sclipind,
Pudră de soare, aur topind,
Diamante!

...

Când închid ochii,
E ieri...
Ierni cu zăpadă
Pătată de sânge!
Oameni uciși, aruncați în margini de drum...
E aievea nu-i vis!
Lacrimi și sânge
Generație plutind între credință și vis
Înecată în sânge...
Se frânge un geamăt...
Tremură-un freamăt,
Sânge vărsat,
Sânge împrăștiat,
Sânge prădat,
Sânge uscat.
Înecat în sânge,

Un neam obidit plânge,
Un gol între bătrân și copil:
Lipsește fiul, lipsește tata,
Lipsește fiica, lipsește mama...
Asasin, Satan e singur stăpân,
Omoară trup, ucide suflet,
Cuget întunecat întors pe dos...
Pare a fi o fugă-ndărăt
Înainte totul e mort!

...

Când deschid ochii,
E azi...
Barzi cântă libertatea, cuvânt de altădată,
Săpat cu o daltă, în piatră.
Un copil plânge!
De unde? de ce? pentru cine?
În amintire, valuri de sânge...

Închid ochii... de tot...
Și e mâine!

MAJADAHONDA

' 37 - ' 44

Oraș cu amurguri târzii
Cu răni sângerânde-ntre coaste,
Te bat vânturi reci și pustii,
Și-un vânt venit de departe,
Îți șuieră-n noapte,
Vis de mărire, nostalgii
Ce te-ntorc în trecutul uitat de copii
Pentru o clipă. Învie în galop Rosinante...
Și cavaleri ai tristei figuri
Își scot săbii din teacă
Să apere crucea! Păgânii se-neacă
În sânge. Se-ntorc caravanele încărcate
De duh și gânduri curate...

...

Între zăpezile roze de pe creste
Și pini înnegriți de poveste
Ceasul tău prinde a bate
Cetate! cu trecut de curaj și virtute
Nu te scufunzi în mlaștini mărunte,
Munte-ți fu pieptul în pagini de carte...
Te apără pietre sculptate, cavaleri în armuri
Pânze pictate, glorie, mănăstiri și morminte
Te apără de trădări și impietate.

Acum ani mulți dintr-o gară
Plecau 7 voinici spre soare apune,
Se spune... să lupte, să-nvingă, să moară.
Lăsau dragoste, mume și țară...
Acum s-au pierdut în zări depărtate
Sângele li-i amestecat cu pământul din vale,
Dar amintirea lor an de an în cetate străbate,
Și umbra lor e strajă lângă cruci și altare!

LIBERTATE

Țara mea e departe, foarte departe...

Ani lumină, un drum lung o desparte

De Libertate!

Ca un fulger a căzut peste noapte, un blestem dintr-un
nor sau din lava unui vulcan!

A întors roata lumii din drum, au suferit boier sau țăran,

Cei răi vor stăpâni lumea, vor lovi cu bici sau ciocan

Pe cei buni! În întuneric își caută urma, le cresc aripi,

Încearcă să zboare...

Printre gratii de închisoare. Din hotare-n hotare, țara
e toată o închisoare.

Dar câteodată libertatea se strecura printre gratii,

ascunsă în inimi, amenințată, ca azi, niciodată

Nu plecase din țară-n amiazi de vară, nu plecase din
țară!

Cei tineri mureau de urât și tristețe; unii bătrâni îi

uitase moartea, lumea în care trăiau

Nu era lumea lor! Nu știau de unde să găsească cheia

Cuvântul de unde începe avântul!

Puneau urechea jos, se auzea tropot de cal, se deschidea

poate, pământul...

Arhanghel sau Sfânt cu puteri le șoptea scrie în carte

Așa: "La început a fost Cuvântul" El învingea!

ALBUM

Bătrân album cu scoarțe-ngălbenite
Cu file de vreme răsfoite, zdrențuite,
Ești azi pierdut printre dosare,
Închis ca toți și ca un oarecare
Într-o arhivă de-nchisoare,
Fotografiat, înregistrat, numerotat
Și memorat de-un aparat!
Cu fețele senine, cei închiși în carte stau cumiști,
De-s vii sau morți, nu are importanță,
Firul se toarce undeva departe, nu pe față!
O moarte de-au avut, ea fost-a de eroi!
Și de sunt vii acolo după gratii,
Au înțeles că libertatea lor s-a cuibărit
În suflet; e cinstit să mergi cu crezul pân'la capăt;
Și dacă țara e înlănțuită, ciopârțită,
Cum pot copii și tineri să se simtă liberi?...
Zăngănit de arme pătrunde după ziduri:
E luptă decisivă între Antichrist și Arhanghel.
Să știe toți, ce vor vedea, o moarte fără lumânare,
Să știe că nici o faptă, nici un nume nu-s înecate
de uitare!

CALEA

Odată, de mult, mergând prin hârtoape, cu luna
pe-aproape,
Eram obosit!

Atunci, în întuneric de noapte, m-am întâlnit
Pe drum, c-un Moș zdrențuit
I-am spus: "Bună ziua" în plină noapte și mi-a
răspuns:

"Bună să-ți fie inima, Domnule"

Rușinat l-am întrebat în șoaptă "Calea cea dreaptă
merge spre vale?"

"Nu! calea merge întotdeauna în sus"

L-am crezut! În zori am plecat spre muntele înalt
Acoperit de zăpezi.

Era dimineată și din ceață a ieșit un țăp negru cu
copite subțiri și-ascuțite.

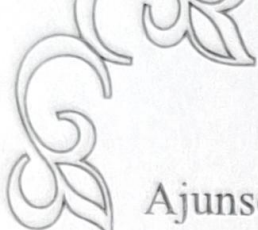
În mare taină m-a întrebat, pe unde am umblat
de-am ajuns "La Răscruci?

Încotro mergi și unde te duci? Ce cauți pe munte-n
Ascuns!?"

"Caut vorba dulce a Celui de Sus!"

"E lungă calea și drumul e greu, uită-te omule
'napoi,

Pe vremuri aveai prieteni și pe drumuri erați
totdeauna
Cel puțin doi!"

Ajunsesem pe Muntele negru și jur împrejur stânci
gârbovite

Mă salutau și mă-mbiau cu
Chemări potrivite!

M-am speriat și am fugit înapoi. Pe drum eram
acuma iar doi

Un cioban moldovean c-o mioară în brațe
Cânta un cântec de nuntă cam trist, iar mioara
plângea, o durea
Poate inima.

Cântecul de nuntă din veacuri spunea Suntem doi.
Căutăm

Păstorul cel bun pe drum
Mereu ÎNAINTE!...

Atunci prinse a suna: Deșteptarea! Era 5 dimineață
și închisoarea
Ne omorâse tinerețea pe viață!

SECETA

Cată muiere spre soare-apune!
Și spune!, de zărești o geană de ploaie?
Să-nmoaie pământul,
Streașina sub ploaie să cânte.
Țărâna nu are apă și plânge...
Așa stropită de sânge,
Nu vrea să dea rod!
Prohod om cânta copiilor noștri, la iarnă,
De n-om avea păpușoi...
Înapoi am tot dat, tot ce ni se dăduse
În glumă: înșelăciune, minciună!
Împărțeala la cooperativa din sat,
A stat!
N-au uitat cei bătrâni că scoteau Sfânta,
N-apucau a sfârși rugăciunea,
Ploaia curgea-n spume și uda pâinea...
Acum Sfânta nu vrea... se lasă grea...
Și nici nu e voie...
Cel de Sus s-o-ndura după atâta pedeapsă
Să lase să iasă pe Sfântul Ilie
Cu carul de flăcări.
Aprinde candela și te roagă!
Eu mi-oi pune cuțitu-n piatră,

Piatra să nu ne bată!
S-or suna clopotele la mănăstire
A mulțumire!
Sufletul mi-e uscat, ca de iască,
Purtăm cu toții pe față o mască...
Secetă-n suflet, secetă-n grâu...
Cât poți pune frâu lumii?
Dar de-om apuca vremi să se-ntoarcă
Porni-vom pe drumul furtunii
În mâini cu baltagul lui Tata!...

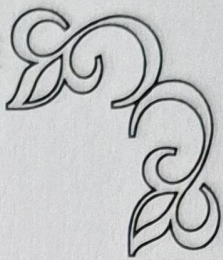
EMIGRANȚI

Planeta s-a umplut de emigranți.
Mulți plecați din țară departe,
Din hemisferul Sud în hemisferul Nord,
De la răsărit la apus!
Ce-i îndeamnă, ce-i mână oare?
Sunt iarăși "Năvălirile Barbare"?
De oameni zdrențuiți, flămânzi, timizi,
Descoperitori de pământuri nedescoperite?
Aventurieri, criminali, misionari?
Ce-i face să plece departe de mume,
De țarină, de limbă, de nume?
Le e foame?
Vin către soare-apune să-nvețe,
Să cerșească, să uite?
Nimeni nu vrea să-i asculte...
Vor bună stare, putere?
Ratații din țară, mestecând fiere
Vor poate să se răzbune?
Sunt albi, negri și galbeni...
Își caută locul, norocul, sorocul!
Același "răsărit" cu cnutul în mână
Îi mână...
Și fug, de mănâncă pământul,

De dreptate socială, de vântul
Ce suflă obscurantism și minciună,
Delațiune și frică; tot trecutul
De luptă și glorie, îi fac să urască
Uzurpatorul, străinul ce-ncearcă să-i nimicească.
Voi ce-i primiți de rușine și milă
Înțelegeți că vă sunt frați,
Emigrați din lumea ce voi ați creat-o
Din prostie și ură... Ascultați!
Ei vă învață salvarea...
A pornit Turnul Babel ce vorbește pre limbi
A pornit să-ntunece zarea: Emigrați!

EXIL

Scutură-ți praful de pe sandale!
Cale lungă te-așteaptă, pelerin ostenit,
Ai moștenit pământul, și bucuros l-ai fi dat,
Vagabond, paria, emigrant!
Cu ochi de câine bățut, de peste tot alungat,
Cauți ce?, un frate, o vatră, un sat?
Dragoste între oameni fără păcat?
Anii trec și ți-a nins nea peste plete,
Povestești peste tot o poveste,
Nimeni n-o crede, nimeni n-o vede,
Povestea ta, ciudată realitate,
O semeni pe câmp, să crească din morminte,
S-aducă aminte de-o țară cuminte,
Cotropită azi de barbari, încinsă cu fier,
Strălucea mai-nainte "Ca soarele Sfânt de pe Cer"!
Azi e străpunsă de ură, de minciuni și măcel.
Un miel alb duci în spate,
Și-un țel te îndeamnă la drum:
Ajunge-vei poate să calci peste scrum,
Și să ridici Crucea, înecată în fum!

VEDENIE

Deschideți largă fereastra!
Să iasă minciuna...
Să se topească între crăițe,
Domnițe ale grădinii cu flori!
Alungați uli răpitori...
Să intre lumina
În casă...
Deschideți larg ușa,
Să fugă, ură, înșelăciune, trădare,
Întuneric fără opaiț, fără lumânare.
Prins ca într-un clește,
Ca într-o poveste de groază,
Topită în smoală,
Înghețată de frică într-o avalanșă
Rostogolită în jos,
Veșnic spre vale.
Deschideți larg suflet și minte
Să înțeleagă curajul,
Omenia și glasul de Sus...
Omul nu-i numai tină
Chemați Duhul să vină!

PRIMA V A R A

A răsărit un fir de iarbă!
În stradă-a înfrunzit un pomișor!
În pridvor a înflorit, o floare albă,
O salbă de gâze joacă-n drum,
În cuib de cocostârc, minune: un copil!
Umil se târâie timpu-n ogradă...
Un câine costeliv, bate ritmic din coadă
Așteptând osul de ros!

Nu fiți triști oameni buni!
E primăvară în casă și afară
Creațiunea bate din aripi...
Minuni pășesc pe drumul speranței.
Au mai trecut peste voi,
Tătari, Huni, Turci și ciocoi,
Toți au trecut și voi ați rămas.
Sunteți lipiți de glie ca albina de miere,
În suflete n-aveți pic de fiere...

Primăvară, reînviere, vreme caldă
În cerdac a înflorit o floare albă!
În ochi de fereastră "mărire"
Ochi de copil mirat se uită spre mâine...

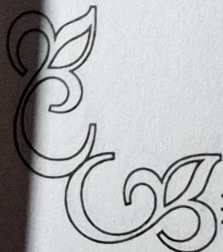

Spune în carte,
Oricât am răsfoi-o de departe,
Că noi ca-ntotdeauna,
Vom învinge minciuna!

TOAMNA

Lac! Mare de oțel topit,
Orizont biciuit de ceață,
Cu o față, ciuruită de cuie,
Cufundări suie, din fund
Pești, ca altădată, spărgând
O suprafață de ceață...
Pe dig stau în rând,
Înșirați, cu privirea spre larg
Pescăruși,
Soldați ce păzesc o rază de soare...
Nu apare...
În cenușiul stăpân peste zare,
E o lumină de vis...
În palmă, o frunză galbenă
Cade vibrând din platan,
Îngroașe o altă mare de frunze
Galbene, roșii, portocalii,
Verzi, încă vii.
Culorile toamnei imită picturi,
Printre vânturi și picături, fixează
Pe pânză un galben în ceață
Lumină și viață!
Lumina te cheamă să vii
Să asculți cum cad frunze,

Cum taie în ceață felii
De fantastic, când toamna te-nhață
În poveste și vis...
Neatins pășești pragul
Spre infinit...
Ai întâlnit un cântec de taină
Ce ți-a șoptit... mai așteaptă un pic...

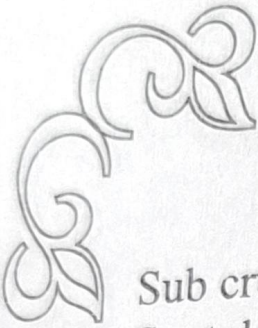

MAJADAHONDA

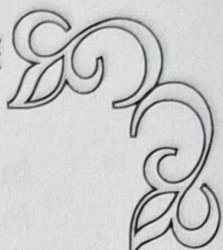
Stă scris în cronici cu file prăfuite,
Că "Timpul nu-i sub om, ci bietul om sub vreme!"
Să nu te temi! E totul altfel, când cresc luptători,
Ce-ntorc istoria, dau vremea la o parte,
Și-atunci când cad, devin nemuritori!

Catapetezme se frângeau, în alt capăt de lume...
Ostașii lui Christ, își îmbracă cămașa,
Se-nchină, pornesc peste munți, peste ape,
Să-și ajute fratele-n pericol de moarte!
Și ieri ca și azi, ca și mâine,
Oamenii nu luptă doar pentru pâine...
Pentru Isus, adevăr, libertate...

Tranșeea, pe care-au săpat-o, de cu noapte
Străjuia câmpul și pinii spre Universitate...
Îndărăt își arunca privirea peste sate...
Cu buze înghețate, cu ochii duși departe...
Manzanares-ul, lucea în lumină,
Când ziua senină a cuprins, cetate și muntele nins,
Locul lor dinainte scris, să le fie Apocalips și
Eternitate.

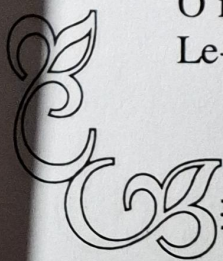

Sub crucea ridicată la Majadahonda,
Sunt două neamuri care-și împletesc credința,
Vitejia, voința, biruința...
Și ieri ca și azi, ca și mâine, de-a pururi
Dușmanul e-același, când crucea stă gata să cadă...
Dar după Răstigniri, tremurați neamuri și vremi!
Domnul lăsat-a speranța Învierii să se-ntrevadă!...

MIEZ DE NOAPTE

Bate toaca la schit!
Risipiți, ies monahi din chilii...
Șoapte, o lumină, e ruga de noapte...
Icoană Sfântă a Domnului Iisus!
Nu-s mulți cei care știu că vii
În nopțile pustii...
Luneci încet dintr-un bătrân iconostas,
Mai faci un pas... pe "Munte",
Cobori cu mâini și coaste rupte,
De pe cruce, Te desfaci de giulgiu, de moarte,
Învii și vii spre cei ce își
Ridică privirea către Tine...
Din vechea Mănăstire din Carpați
Te-ndrești spre cei plecați.
I-aduni ca mieii lângă Tine
Și le arăți un colț de țară...
Le faci o bucurie amară...
Le-arăți un munte care e al lor,
O țesătură de covor,
Într-o poiană de pădure!
Culori de flori, care nu mor,
În cimitir sau într-o glastră,
O fereastră spre infinit, și o speranță
Le-ai deschis! Icoană Sfântă te-întorci,

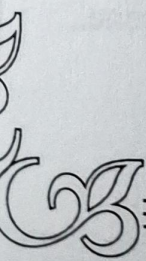

În zori la Mănăstirea din Carpați.
Furați de amintiri își spunem: "Bun rămas"
Și în curând venim...
Târându-ne în genunchi, culcați pe tărgi
Sau spirite purtate-ncet de vânt...
Să sune clopote în clopotar,
Năvălitorii au pierit și iar
Un bucium sună la stâna dintre brazi!

COMORI

Brăduț singuratec, încărcat
De zăpezi înghețate,
Scufundat sub diamante,
Gătît cu rubine...
Cristale de fulgi de nea în lumină,
Bijuterii trecătoare, iluzii de-o clipă.
Ghebos Moș Crăciun
Îngenuncheat între troiene,
Geme când se rupe-o crenguță
Strânge în brațe o săniuță,
Rătăcită pe-o pistă de gheață.
Privește în ochi copilul
Ce-i scutură haina de nea,
Vrea să-i dea bogate comori,
Cămașa înghețată
De sub care iese verde în soare!
Brăduțul acum nu mai are
Nici o podoabă. Nu vezi
Decât speranța. O salbă
La gâtul țepilor verzi!

24 Iunie

Nu departe, spre soare răsare,
E o lard în care teiul e-n floare...
Cucul cântă-n pădure alene!
La Sânziene!

De-a bușilea se urcă pe porți trandafirii...
E sărbătoarea de vară a firii!
Lanul de grâu, greu de rod, geme...
La Sânziene!

Dar oamenii merg cu capul în jos,
Nu înțeleg și nu văd ce e viu și frumos...
Totul în suflet e-ascuns și se teme...
La Sânziene!

Au uitat ce e scris în carte, de Cel ce Merge-nainte
Că soarta i-a scris să moară de moarte fierbinte...
Au uitat că se naște azi... e o vreme...
La Sânziene!

Bat clopote la mănăstiri, ctitorii din străbuni!
Suflete vin să se roage... sunt poate lăstuni...
Cei ce cred în minuni, cu crucea sfarmă gheene...
La Sânziene!

RUGĂCIUNE

“Doamne, vreau să mă rog Ție,
Fără să-ți cer nimic!”

Oare se poate?

Corul cântă: “Nu vrei dreptate?”

M-am tânguit, am cerșit la icoană,

Am trăit zilele-n goană,

Împletind firul vieții ce mi l-ai dat

În patru sau trei, alt fel decât Tu vrei!

M-am legat de om și pământ,

În loc să ascult...

Corul cântă: “Ascultai Simfonii.”

Dumineca vream să învii

Bolnavii de trup și de suflet!

Corul cântă: “Nu era rău!”

“Nu era ce vrea Dumnezeu!”

Căci Trupul și Sângele Lui m-așteptau în altar!

Mi-ai arătat de atâtea ori drumul...

Și habar n-am avut!

Corul cântă: “Drumul era prea îngust!”

Pe el merse Cel azi nevăzut...

M-am gândit înainte de-a păși înainte,

Și înainte era poate înapoi!

Corul cântă: “Gândul nu-i de la noi!”

Dar aveam puterea să-l schimb...

Nu eram surd și n-am auzit,

Nu eram orb și nu am văzut,

Nu am crezut!

Corul cântă: "Poți oare crede ce nu se vede?"

Cine ești tu, ce-mi șoptești la ureche?

Cu semnul crucii te-alung.

Plâng și vreau să mă rog doar în gând,

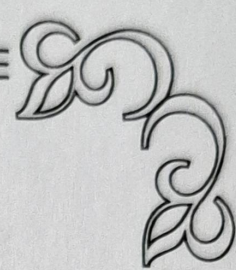
Să mă rog tăcând!

Să nu-ți cer nimic, nu pentru că posed tot

Infimă bucățică din "Tot".

Să-ți mulțumesc și să te iubesc,

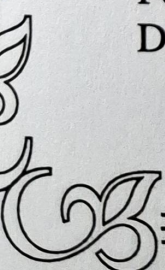
Fără să mai vorbesc...

1 NOEMBRIE

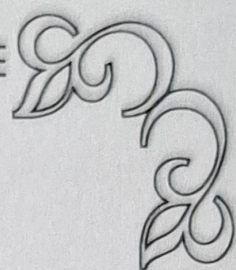
Plouă! râuri, pârâie,
Șuvoaie de ploaie!
Stropi, picături, lacrimi.
Cântă în streășini,
Bocet și vaer,
Se tânguie vântul!
Plâng ziua de azi...
“Prea Fericiților”, e ziua “Tuturor Sfinților”;
Cei crucificați, cei torturați,
Cei morți pentru Christ
De bună voie, de drag!
Mulți nu sunt încă canonizați!...

Pământul e-n flăcări
Ard stejari-n pădure,
Arde arțaru-n grădină,
O mare de flăcări,
Înconjoar-o tulpină.
Coroana castanului a căzut!
Bradul e negru și mut!
Flăcări încolăcesc fiecare copac,
Pe zid se târâie vița arzând,
Pe drum se revarsă torente de foc
Din loc în loc, frunze purtate de vânt!

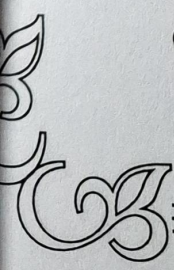
Spre apus se aprinde o lumină
De unde?
De-acolo o să vină minunea,
De-acolo se-nfiripă speranța!
Cei mulți, cei nevăzuți
Cei chemați, vor stinge focul,
Nestins de lacrimi și ploi...
Împreună cu noi...

ARHEOLOGIE

Istoria țării mele e mit și poezie,
E adevăr și dreptate!
De ce ai trădat și uitat, frate?
La temelii de ctitorii
Stau mărturii
De biruinți în bătălii...
Hrisov voevodal,
Buciumat de focuri pe deal,
Cu slovă întărită de peceti.
Stropit în sânge și credință
Biruință, împotriva unui dușman,
Sălășluit înăuntru și-n afară;
Haiduc cu rădăcini în neam
Dai totul pentru țară!

În zid de mănăstire, cu turnuri răsucite,
Se-aude plânsul soției lui Manole,
În nopți bânuite de rele și iele:
"Zidul rău mă strânge,
Trupușoru-mi frânge"...
De vrei să clădești pentru eternitate,
Îngropi în zid ce ți-e mai drag pe lume:
Tinerețe, Viață, Libertate.
Ca mâine...

Găsi-vor la temelie de țară,
O dragoste și-o lacrimă amară
De mamă, plângându-și feciorii,
Căzuți în luptă cu-o hoardă barbară,
Sau dăruindu-se pe un altar!...
Din huma mestecată cu sânge
Se naște mâine noul hotar!

HARTĂ

Țara mea!
O pată
Pe hartă,
Bătută în cuie
Și-n veac!
Țara mea între coline și deal
Tăiată de munți
Închisă de ape,
Călcată de huni și tătari!
Vie-n războaie
Mii de ani...
Iată că într-o dungă
Prin șiretlic,
Un dușman mic
(Nu de statură)
Cu suflet pitic
Îți fură darul și dorul
Îți sparge ulciorul cu apă vie!
Îți sparge în țăndări ulciorul cu miere!
Zborul minții nu se-nalță spre stele
Legat în lanțuri după zăbrele.
Calul năzdrăvan pierе...
Zmeul varsă fiere pe nări
Fiere ce arde totul în cale

Vorbe meșteșugite sunt răstălmăcite
Pata pe hartă
A cuprins harta toată...
Unde ești? Țara mea minunată!

GENERAȚII

Copiilor noștri, nu le-am povestit....
Idealul ce ne-a înfrățit, prigoanele ce le-am trăit,
Credința-n care au murit
Cei mulți! Lumina ce ne-a luminat
Am zăvorit-o în adânc. Urâți de
Oameni răi eram. Dar Domnul
Ne-a iubit: o fericire și-o tristețe-am tănuț.
Le-am povestit povești cu Verde Împărat,
Cum a murit și cum a fost trădat
De frați. Povestea începea cu A fost odat...
De mult, pe când umbla cu sacu-n spate
Pe pământ, Sân Petru, și-ncerca să-ndrepte
Ce-ar fi fost de îndreptat!
Noi nu le-am povestit de frică, poate,
Să nu stricăm copilăria lor amară,
O șoptă ar fi fost destul și dragostea de țară
I-ar fi împins pe margini de genuni...
Vedeau în jurul lor
Cum oameni pier, cum turnuri cad
Cum sub tractor biserică se-amestecă cu huma
Minciuna, cuprindea întreaga țară și ochii mari
Ne întrebau, iar noi tăceam...
Năicând nu merităm să fim iertați
Că nu i-am botezat de mici în sânge

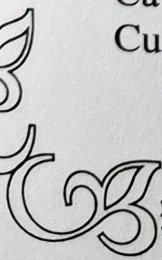
Să plângă și să strige, glasuri de copil spre cer
O rugăciune pentru cei ce pier
Și pentru viii îngropați după zăbrele!

Dușmanii țării au hotărât să ne stârpească neamul!
Cu ură se căznesc de ani și ani...
E plin pământul de orfani,
Stăpâni ce-ncearcă să le fure gândul
Scuturându-l de vitejie și trecut...
De unde sunt, de unde au plecat,
De unde au rămas, Buni și Străbuni
Vă stau în ajutor. Nu luptă și nu mor
Pentru oricine – cei ce mor.

CA IOV

Astăzi când munții își pun,
Un diafan vâl de ceață,
Își îngroapă crestele în nori
De rușine!...
Neîntrezărind nici un mâine...
Când cascade răstoarnă
Torente de pietre
Și țurțuri de ghiață,
Care pătrund în minte și viață;
Îmbracă trupul în minciună și ură;
Astăzi când generații de față
Se dau la o parte
Și cer de pomană o pâine...
Azi, Doamne, vreau să te-ascult,
Ca-n vremi de demult să te-aud!
Afară de "mine" n-am decât un singur dușman,
Satan!
Ai înarmat Aleșii cu mici jucării,
Au biruit!
Pe cel pe care l-ai iubit,
L-ai încercat!
Ca IOV pe un mușuroi de gunoi,
Cu trupul zdrobit

Dar călit în nevoi
Cu el vreau să înving,
Îngânând cu cugetu-mpăcat:
"DOMNUL A DAT, DOMNUL A LUAT!"

POVESTE DE TOAMNĂ

“Mamă mi-e frică!
Pică din streșini o ploaie rece
Să-nece suflet și minte.
Cuvinte fosforescente zboară-n văzduh
Neînțelese vorbe nebune, nici o vorbă de duh!
Mi-i frică, mamă, mi-i frică!
O surcică a sărit de lângă butuc,
Un cuc a cântat; în ce zi m-am născut?!
Un neam îndrăzneț
A clocit pui isteț și fricos...
Povestea fricii e o poveste tristă băiete!
Pe îndelete, în fapt de noapte
Se-aud șoapte: iele pletoase
Cu coase și frânghii, leagă pământul în spice,
Bice de șerpi se-ncolăcesc
Se zvârcolesc, să lege sufletu-n plasă!
Lasă venin să picure, din senin, groază!
Cui nu-i pasă? Cine nu vede?
Cine n-aude și cine nu crede?
Vreau să cresc mare și tare!
Să pun pământu-n mișcare
Să tai în patru minciuna
S-alung departe furtuna
Și s-aprind o lumină în fiecare om!

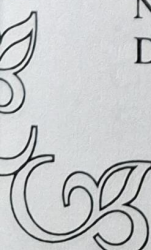

Să plâng doar la icoană, să fiu rădăcină de pom.
Să fiu un Strâmbă lemne cu rod
Să dau ocol pământului tot!
Să-ndrept strâmbătatea, să scot nedreptatea,
Din bătătură, din casă, din pădure,
Din apă. Semnul crucii să-nceapă
Să spargă lucrări diavolești!
Cu sabie de foc și fulger din cer
Să-mi ajute Arhistrategul Mihai
Iar Sfântului Petru să-i cer
Să-mi deie o "cheie"!

A Z I

Pământ deștelenit,
Pe care Domnul ni l-a dăruit,
Ca să-l iubim și să-l lucrăm
Să sângerăm, să ne luptăm, să-l apărăm!
Azi rodul lui a înghețat!
Plugari străini, în iarnă au arat
Un câmp de păpușoi...
Au îngropat știuleți...
Nu erau băieți de pe la noi.
Arau și nu plângeau,
Nu se gândeau nici la ceaun,
Și nici la mămăliga
Ce-ar fi săturat,
Un sat!
Pe șanț nu merg să pască,
Cu capra, copiii, sau cu vaca
Nici găștele nu zboară spre iaz,
Pisici nu se preling pe lângă grumaz,
Dulăi nu latră-n bătăturei...
Căci satul cum era de mult a dispărut!
Nu vezi căsuțe-ngenuncheate,
Sub coperiș de stuf bătrân,
Nici cuib de cocostârc în fum
De vreascuri, pâlpâind lângă hodgeac,

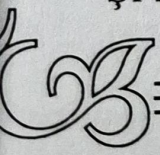

În prag nu-s flori,
Nu-i pod cu fân și nici privighetori!
Au mai rămas bătrâni în sat,
Și Statul i-a mutat la "bloc".
Își caută și nu-și găsesc un loc
Căci n-au prea înțeles ce li s-a întâmplat!
Bisericuța-ngenuncheată sub un cat,
S-a dărâmat!
Și cimitirul l-au arat...
Azi morții stau în urne-nghesuiți...
Copiii au plecat la muncă în oraș
Sub candelă, cu mâna-n poală
Bunica-așteaptă să-și sfârșească viața
Fără urmaș!

B A S M

Mai spune bătrâne, mai spune;
Minune! Poveștile au venit lângă noi...
Se vor întoarce în țară-napoi
La vreme de seară, când va fugi frica,
Când carul cu boi,
Va fi-n bătătură, mușcate-n fereastră,
Azimă pe fiecare masă.
Când clopotul mic va suna de vecernie,
După ce toaca bătută pe lată,
Cu umilință va strânge creștini laolaltă...
De mult o răpă se-avântă în mare
Ducând în spate un nume de Regină,
Uscatul o îmbrăca în miros de sulfină,
Delfinii se jucau pe creste-n zare.
Pe nisip își duraseră castelele într-o vară
O seamă de tineri visători în stele,
Îndrăgostiți de libertate și de glie.
O Agora în care se vorbea de vitejie,
Curajul ce duce neamurile la nemurire!
Mai spune bătrâne, mai spune...
Vântul și marea suflă în lume dreptate?
Sângele lor a fost sortit să curgă șiroaie,
Să se adune cu sângele dus pe ape,
Cu cel adus din trecut, din lupte, trădări, măreție,
Și să se-ndrepte spre răpa din mare,

Unde vântul îl amestecă cu nisipul, și-l supse
pământul!

Tot malul fu acoperit de flori într-o noapte!
Le zice crucițe-n poveste, și poate
Sau sigur, istoria le va da nemurirea,
Celor ce-n suflet purtau "Dăruirea."

ALA BALA

Ala bala, portocala!
Cuget curat, te-am numărat...
Asta e socoteala:
Ai să mijești! ai să te faci,
Nu te trezești! Ai să taci!
Zi de vară până-n seară,
Cale lungă să-ți ajungă,
O lună, un an, un veac,
Ești bogatul sărac...
De nu vrei joc,
Fără soroc
Te-adorm pe loc,
Cu leacuri, cu doctorii,
Ducă-se pe pustii!

Noi ne ascundem
După un deget...
Fără preget, ne-ascundem în poartă,
După o idee născută moartă,
După un dușman,
După un neam năzdrăvan,
După o țară, un continent...
După un "secret"!
Ne travestim în călugări, în sfinți,
În profeți, în roboți...

Fugim clandestin în Occident.
Învată și ei să mijească,
Să nu mai gândească
Înarmați cu "plastic", alcool și hașiș
Pe furiș dăm lumii ocol...
Cu o minciună, ascunși după lună
Ne jucăm mai ales pe furtună!
Cel ce va bate de trei ori
În stejarul cu mii de culori
E născut și crește în glumă,
Fără minciună, pe lângă toaca
De la mănăstire. Întreaga fire
O să-l ajute să strice joaca...

ÎN ADÂNC

În tainițile sufletului meu,
Sunt multe cămări
Unele au zăvoare de închisori.
Altele-noată în culori:
Culori,
Aurore-aurii
Asfințituri târzii
Ape azurii
Vijelii fumurii
Cascade spumoase
Curcubee întoarse
Cu vârful spre cer.
În cămări,
Cu-ncuietori
Sunt ascunzători...
Cari visători
N-au un colț tănuit?
De lume pitit?
Rouă, funingei, licurici,
Larmă, lacrimi, pitici,
Copilărie... amintiri,
Visuri, iubiri;
În fund de genui
Rugăciuni...
Amintire luminoasă și amară

O garoafă de pară
Uscată!
A fost odată...
În tainițele sufletului meu
Sunt cămări
În care ard lumânări
Pentru morți...
Pentru toți...
Cei răi au nevoie de mai multă lumină
Ca să fie iertați
Oare ne-or fi fost frați?...

PRIETEN BUN

PRIETEN bun, aş vrea să-ţi fac un dar,
Curat, nemuritor şi rar,
Furat din lacul cu palate de cleştar,
Din cartea de poveşti:
O apă vie, izvorâtă din pereţi
De stâncă; un buchet de dimineţi
Cu nouraşii ruşinaţi de zori,
Plutind pe cerul fără de culori
A unei zile reci.
În dar să-ţi dau, un zâmbet de copil
O mână strânsă de-un amic umil,
O carte groasă şi-nţeleaptă,
O zi de libertate adevărată;
Aş vrea să te îmbrac într-o armură
De cavaler medieval ca Parsifal,
Un păzitor al Sfântului Graal!
Să-ţi amintesc de toaca mănăstirii din Carpaţi,
Să-ţi umplu casa de voinici şi fraţi...
Să ne legăm iar fraţi de cruce amândoi
Chiar dacă unul dintre noi,
E mort de mult!
Iar celălalt rătăcitor şi obosit,
Nici astăzi n-a găsit
Cărarea care duce înapoi

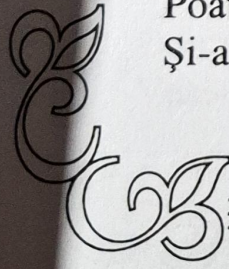

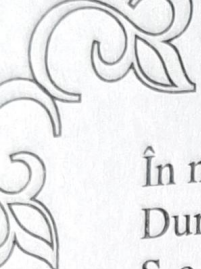
Și puntea care-i leagă pe-amândoi,
Un fir de dragoste țesut
Într-un război!
Lucind peste furtuni și ploi,
Un curcubeu
Pe cer, o salbă de culori
Speranța care leagă viitorul de trecut
Ți-o dau în dar, prieten de demult...

DIALOG

Cârduri de corbi croncănind,
Aduc întuneric și iarnă!
Într-un tufiș, mierla neagră,
Scotea trei note, se oprea începea...
Copilul întinse mânuțele și întrebă:
"Cine te-a învățat să faci așa?"
"Știam de când m-am născut...
Murmur de izvor și fluierat de vânt,
M-au ajutat"...
"Muntele întreabă o gețiană albastră,
Cocoțată în creastă...
"Cine te-a urcat așa de sus?
Ai ajuns între stânci, în singurătate?"
"Ai dreptate! Dar iată m-apropii de soare!"
În nopți cu ninsoare...
Cerbul întreabă pe lup, lupul pe urs, ursul pe leu,
Leul pe tigrul: "Cine ne-a învrăjbit?"
Cel mai puternic răspunse: "Pământul e dat tuturor,
Desigur n-aș vrea să te omor...
Dar cred că voi fi obligat...
Nimeni nu m-a învățat, cum să fiu bun!...
Poate... odată un sfânt... de-atunci a trecut mult
Și-am uitat"...

În noaptea de Crăciun se naște un prunc
Dumnezeu pe pământ!

S-a dat oamenilor jertfă, pentru că i-a iubit!

Le-a dăruit oglinda inimii, oglindă de taină,

Care n-a mințit, i-a arătat așa cum erau,

Fățarnici, lași, mincinoși...

Ca-n ceață, în fundul oglinzii se zăreau...

Cei ce se rugau,

Cei ce muriseră ca și El pentru adevăr și dreptate...

Ei găsiseră sus de tot, lumină și libertate...

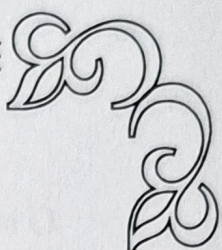

DIMINEAȚĂ DE TOAMNĂ

Munții din Apus au văzut soarele...
S-au rușinat, s-au înroșit, s-au scufundat
În lumina care-și face loc după vârful culcat în beznă!
Norii cei de sus văzuseră mai întâi soarele!...
S-au rușinat, s-au înroșit și au plecat.
Dar când, săgeata pornită de sus
A inundat valea,
Căsuțe de păpuși au scânteiat în ferestre,
De razele soarelui, și valea s-a luminat.
Toți munții sunt vulcani!
Lava curge în flăcări din creste,
Fumul de frunze arse aduce o veste,
E toamnă! Lumina se-nvâрте în cerc
În jurul pământului plin de roade!
Păsărelele care cântau nebune înainte
Au tăcut!
Orizontul e mut! Stau ascunse între frunze, mirate,
Soarele grabnic străbate drumul spre pomii galbeni
de toamnă!
În goană îi lasă să spună mai departe o poveste!
Iar el își face loc printre piedici de piatră și furci
Înghițit de valul de ceață se-ascunde în pădurea de
nuci!
Omule! care furi cu ochii minunea
Vezi-ți micimea și cazi în genunchi!...

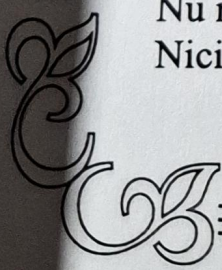
BLESTEM

Memorie spartă în țândări!
Flăcări ce ard trecutul pe rug!
Plug ce ară istoria în lung
Și-n lat! Spurcat legământ,
Neam frânt, de minciună și ură;
Uzură în sufletul nimicit de tortură!
Căutătură în lături, credință în lut,
Cnut ce mângâie tradiția-n coaste;
Oaste de umbre, rătăcind fără țel,
Mișel cel ce pierde povești din bătrâni,
Luată de mâini păgâne ce sfarmă...
Dragoste de mamă, uitată de dor,
Cor de fantome, scandează lozinci,
Furnici ce renunță la trudă,
Surdă revoltă, fluier de soc
Ars de foc...

INFINIT

Bisericuță închinată Sfântului Andrei!
Îmbălsămată în parfumul florilor de tei,
Păzită de doi chiparoși în poartă;
Ce soartă te-a făcut să-mi ieși în drum,
Ca de pe alt tărâm? Din amintiri, din gând, din fum?
Pădurea s-a deschis în calea mea,
Lumina asfințitului te lumina,
Când între pini, măslini și sălciile pletoase,
Se-aprinse crucea, clopotnița și bolta...
Genunchii păcătosului se aplecară-n prag
Când prinse tremurând să cânte orga
Și voci cântau în cor lângă altar...
Erau toți cei,
Uciși în noaptea Sfântului Andrei!
În țara lor fără morminte, fără cruce,
Pumn de cenușă, aruncată pe-un hotar!
Hoinare suflete între azur și mare,
Slujeau altare, închinate Sfântului Andrei.
Toți cei,
Martiri, plecați de pe acest tărâm, năluci,
Se închinau pentru ai lor, care ca slavii între furci,
Nu mai aveau nici bărbăție, nici haiduci,
Nici dor în suflet, nici credință!

O suferință! O neputință de-a iubi,
Și de-a lega pământ de cer!...
Speranță cer în rugi de seară...
Cei rupți și alungați de lângă noi,
Întorși la rugăciune în ceasul de apoi...

ULTIMUL MORMÂNT

Generații au suit culmea talazului...
Generații au căzut în fundul pământului...
Generații au luptat, generații au cedat,
Oameni au ars în gura vulcanului...
Ar fi timpul "Țară" să iei calea destinului
Care ți-a fost sortit...
În fundal, cu pas rar pășesc obosite gloate vii,
Perfidii, au încercat în chip și fel
Să-i dărâme puterea de-a se împotrivi minciunii,
Un zel ce se căznea a-i înrăi, a-i nimici,
Pe cei ce îndrăzneau a mai gândi...
Umbre se târâie și-s încă vii...
Inimi fără speranțe au înghețat,
Sloiuri de gheață bat zi de zi
La poarta vremii, încearcă a răzbi,
Prin furtuni, fără cuvânt, către mormânt!
N-au învățat că mormântul a fost profanat...
Că oase-cenușă zboară pe uscat și pe ape,
Că nimic n-o să scape, nimeni n-o să spună
Povestea din urmă.
La primăvară frunze și păsări vor cânta
Că ultimul mormânt durat pentru "eroi"
E un mușuroi! Pustiu fără flori!

Vântul nu l-o bate, lacrimi nu l-or plânge...
Veac se ridică peste lacrimi, visuri și sânge...
În cartea mare-i scris cu slove mici
Că nu cei torturați sunt cei învinși!...

FURTUNA

Marea e calmă și clară
Se vede departe,
Mai departe, decât o zi și o noapte...
Suflă Mistralul alene,
Și alungă norii departe...
În clipa ce vine se taie lumea în două și geme!
O desparte un vânt mânios...
Se repede în pinul ghebos...
Încearcă să-l întoarcă pe dos!...
Pinul, agățat de stâncă,
Privește apa verde în jos:
Mâinile, crengi înnodate,
Rădăcinile, în piatră împlântate.
Mistralul și Pinul se-nfruntă
În luptă...
Picături de apă din mare se-ncruntă,
Fac ploaie sărată și udă
Cavalerii în luptă...
Câte furtuni au trecut
Peste coroana ce cândva
Se uita...
În sus, spre nori, spre răsărit și apus;
Acum se agită și bate, cere firii dreptate...
Pinul i-aproape răpus...
Când deodată, Mistralul dă roată,

Și pleacă... s-a dus...
Marea e calmă și clară
Se vede departe, mai departe
De o zi și o noapte...
Cine poate vedea mai departe?...
Pinul ghebos a biruit încă odată
Vijelia... În jur cresc în stâncă
Pini mici dăruți de natură,
Să plângă în vânt când or crește,
Să-nscrie în veac aceeași poveste.

MEMORIE

Clepsidră tenace! macini nisipul,
Timpul, infinit și obscuritate...
Mii de frici se înșiră în șoapte...
Basmul dizolvării departe.
Fapte ce-au fost și sunt; ș-or să fie?
Sau poate vor dispărea pe vecie...
Cândva țara mea a căzut în abis!
Pasărea Ibis i-a venit ca din carte,
Greieri nebuni, au țârâit noapte de noapte:
Uită tot... Uită ce-a fost înainte de noi,
Nu mai există înapoi...
Copiii veseli dansează programați,
Tinerii fluieră lucrând alene,
Codru de-i codru, cântă și geme,
Nu mai e nimeni ca să-l asculte.
Vorbe multe se-nșiră pe uliți
Vorbe noi ce dezbracă de foi
Stejarii și plopii, împrăstie snopii
De grâu și de păpușoi. Doar vreo bătrână
Se-nchină și zice: "Ducă-se pe pustii!"
Târzii și slăbiți sunt cei ce sunt treji
Ca vrejii de viță subțiri și uscați,
Mușcați de credință în Cer și Arhanghel!
Ei nu au uitat! Dar în van
Se-ncrâncenă ca Atlas să ridice un dram
Din greutatea ce-nconvoaie un Neam!

NEPUTINȚĂ

Am închis ochii!
Am zăvorât gura!
Am stins gândul!
De abia respir...
Toată sămânța
Aruncată de semănător,
O țin ascunsă sub piatră
Să nu străbată, în soare
Să nu răsară, să nu tindă la zbor
Sobol, cârțiță tristă!!
Am stins lumina
Economisesc energia
Care-mi roade mintea!
Să strig?
Să plâng?
Să mă rog?
Să-nvăț să silabisesc mereu “nu”?
Zadarnic!
Nu voi mai rodi niciodată...
Ascunsă sub piatră!

FANTASME

Copac ruginit,
Cu gâtul frânt,
Cu rădăcinile smulse din pământ!...
De vânt de fier, de trăsnet, de blestem...
Cu ramuri care gem!
Coroana ta privește în cer,
Și umbra s-a lungit și s-a pierdut!...
Nălucă sunt!
Vrei să te-ajut?
Să-mplânți o rădăcină unde te-ai născut?
Unde-i pământul cald și bun?
Un frate de departe... peste drum...
Cândva demult ne-a alungat
Și-acum ne crede morți... dar s-a-nșelat,
Căci o să reînviem, udați de ploi,
Hrăniți de brazdă,
Și-ncălziți de raze de la noi...
De ramuri n-or s-atârne spânzurați,
Și ciocli-n negru îmbrăcați,
N-or croncăni lozinci!
Cei mici se vor juca în umbra ta,
Zefiru-n frunze-ți va cânta
De dor. Din când în când un trecător
Se va adăposti și va cina,

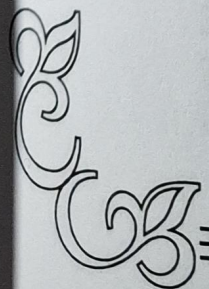
Iar altul poate s-o ruga,
Lângă copacul vieții. Bătrân nemuritor
Ascuns în cartea de povești
“Stejarul legendar de la Borzești!”

STRĂINUL

Străine! Ce cauți la mine?
În luptă dreaptă nu m-ai bătut,
Nu m-ai învins,
La loc strâmt nu m-ai prins
Ca să-mi furi pământul,
Să-mi stâlcești cuvântul,
Să-mi citești gândul,
Să-mi iei avutul și casa,
Copiii, văcuța, cenușa din vatră
Pusesem piatră pe piatră,
Să-mi făuresc o dreptate.
Nicicând nu te-ai purtat ca un frate,
Deși din păcate, eram vecini.
Nu vezi că toate în jur,
Jură că ești venetic!
Nu vor să-ți dee nimic!
Credință n-au, să-ți slujească.
Cu sila nu faci pământ să rodească,
Nici sclav să-ți muncească
Cu drag. Noaptea vii să mă sperii,
Dar lângă mine
Stau tata și mama din cimitir,
N-am uitat să mă-nchin!

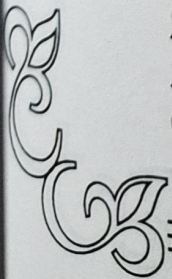
Ai înșelat o lume întreagă, de ani,
Schimbi măști, plătești credința cu bani
Ai amenințat! Aveai o mândrie
Care nu trebuia să fie târâtă în noroi!
Vai de noi!

Ai furat, ai mințit, ești plin de urât,
N-ai putut să clădești, ci doar să distrugi
Ți-ai făcut slugi, nu iubești nici lucruri,
Nici oameni, fugi și te-ascunzi de lumină
Vii din fund de gheenă, și-acolo te-ntorci
Pân' s-o sătura și te-o alunga
Din pământ, aer, apă și loc
Sfântul cu paloș de foc!

LIBERTATE

Colțuri de stâncă
Se-nalță
Din ceață...
Față cruntă și dură,
Se zbate, și fură, lumina!
Se-aprind vârfuri de munte, ninse de vreme...
Dar alene nori se preling, alunecă șerpi,
Înghit piatră...
Înălțimi se cufundă în marea de vată...
Când, cocoșata spinare,
Din genunchi se ridică-n picioare
Fruntea răsare
În soare!
S-a rupt cortina,
În creștet înflorește o floare
Valea înverzește-n lumină!
Întunericul din închisoare
A fost alungat de furtună
Piere ca orice minciună...
Departe spre Miază-noapte,
Se scutură vârf de munte
Din încleștare!
Zgomot de lanțuri,
Zăbrele, cătușe vrafuri,
Cad!

Brad lângă brad

Cresc printre țăncuri!...

Șoapte spun legenda munților prinși în joc,
De cutremur, de trăsnet, de minciună, de foc,
De grindină, de furtună, de nedreptate...

S-au luptat și pășesc mândri spre LIBERTATE!

ZIUA MORTILOR

Se-ntinde ștergarul
Pe măsuța cu trei picioare;
Se-aprinde o candelă, o lumânare;
Într-o oală de lut,
Aghiazmă cu firul de busuioc;
Miroase-a tămâie;
Frigul e crunt!
Pâlpâie un foc în cămin!
E plin întunericul din bordei,
De lume!
Bătrâni cerniți, copii
Încremenți de jale!
Au venit să bocească,
Să cânte "Veșnica pomenire"
Oamenilor fără nume,
Fire, înghițită de neguri,
Oase albite de var
Aruncate în gropi comune.
Poate că sunt "ai lor"
Sau poate că "ai lor" mai trăiesc
Undeva în întunericul din genune.
Dreptii cad? Sau suie la cer?
Pe cruci? sau sub alte torturi?
Nimeni nu știe, nici cum, și nici unde...

Cândva, când îi vor chema
Or să vie din cerul de flăcări,
Să semene flori pe morminte,
Să aducă aminte:
De ce-a fost...
De ce nu-i...
Și de ce-o să fie de-acum înainte...

V I S

Urca în genunchi un ghețar,
De alabastru sau de cleștar.
Întuneric, cu pete de chilimbar...
În jur, se-nfioară de semiluna agățată
Pe bolta adâncă, înfrigurată...
Pigmeu în luptă cu misterul firii...
Scarabeu sortit în luptă pieirii...
Se târâie în genunchi spre creastă!
Umiliința îl trage în sus spre fereastra
Între stânci; stranii puteri îl adastă
Să-l culeagă praf din praf jos în vale
Când o să cadă; dar se roagă
Și fără să lase vreo urmă pe ghiață
Va ajunge sus în încleștarea-i măreață,
Căci acolo-l așteaptă legea nouă,
Dată vouă spre iertare și dezlegare!
Strânge în mâini tabla scrisă
Plânge încet că i-a fost dat s-o găsească
Și-așteaptă o rază de zori s-o citească.
Pe drumu-napoi îl aduc aripi de nori,
Figură de lut cu suflet curat
Mai ai de-nvățat!
Mijesc zori! citește-nfiorat,

“Să iubești pe Domnul mai presus de orice!
Și pe-aproapele să-l îndrăgești ca pe tine”
Lucruri scrise de mult într-o Carte
Adevărul era de mult dăruit și citit,
Îl căutau mulți, prea departe...

DEZRĂDĂCINAT

Vântul năprasnic a rupt rădăcini!...
Cuvânt străin, măcinând minciuni,
Năştea furtuni, ciclon, tornade din stepe,
Goană de iepe sirepe,
Cataracte de ape-ngheţate,
Urlet de lupi, de oameni, de pietre sfărmate,
Avalanşe, Apocalips de speranţe deşarte,
Au frânt suflet şi trup de eroi,
I-au nimicit şi-ngropat departe de noi...
Pământul din străbuni n-a mai dat rod,
Cufundat în glod, cuget spurcat,
A repetat, scandând rimat,
Mincinoase şi străine lozinci!...
Frici, s-au strecurat, chemând lumea de-apoi...
Brazi desfăcuţi din pământ,
Se-nvârteau, se răsturnau, fugeau.
Luau cu ei şi mituri şi poveşti...
Uni-ntrebau pe la fereşti, pe la uluci
Brad verde und-te duci?, unde te duci?...
Îngreunaţi de suferinţa unui neam, plecau...
Goniţi şi desfrunziţi cătau
Spre viaţă şi spre libertate!

Dar rădăcinile li se uscau...
Dreptate nu găseau în drumul lor
Se mistuiau de-nstrăinare și de dor!
Când lacrima de drag și suferința i-a udat
S-au agățat de poala unui nor
Și au zburat... cu gândul înapoi...

II

POÈMES

Les poèmes français ne sont ni une
traduction, ni une transposition,
des poésies roumaines.

Ils essaient de faire passer leur
propre émotion, la musique de leur
âme restant la même.

L'AUTEUR

AIMEZ-VOUS LA BEAUTÉ DU MONDE?

Le sourire du bébé au sein de sa mère,
Les platanes, les mélèzes, bruissants dans un cimetière
Et les fleurs de l'amour sur une tombe?
Satan pleure la beauté du monde!

La lune qui se mire dans la mer la nuit...
La tempête qui l'empêche, en la noyant dans la pluie.
La pluie qui nourrit la terre et l'inonde.
Satan pleure la beauté du monde!

La mer grise, couleur d'acier,
Encerclée par la verdure des palmiers,
Cloutée par les voiliers! Le vent qui gronde
C'est Satan qui pleure la beauté du monde!

Phoebus sort à l'aube de l'onde,
Echevelé il monte dans son char en flammes
Les âmes comme les oiseaux chantent en ronde.
Seul Satan pleure la beauté du monde.

Jour ou nuit, mort ou vie
Fleurs ou épines, rires et cris,
Tout resplendit, la paix et la fronde,
Mais Satan pleure la beauté du monde.

Certains ont pitié de ce diable rabougris
Ils l'aident à se dépêtrer de sa tristesse,
Ils enlaidissent et ternissent la beauté du monde
Pour que pour une fois Satan rit...

ETHNIES

À l'aube, les petits pieds palmés,
des canards sauvages
S'agitent au bord d'un tissu bleu marine
Les ethnies du lac s'étaient réveillés
en sourdine,
Elles voguaient séparées sans aucune possibilité
d'intégration.
Sans raison, elles se dépêchent vers les vallées
D'où sortent des brumes ouatées
Couvrant la neige et les montagnes
sans limites.
En transformant le lac en océan.
Une flèche part du pic de Jaman
C'est le soleil qui se lève
En libérant ces chevaux
En libérant ces couleurs
Qui sortent des profondeurs de l'eau
en arc-en-ciel.
Le vent sans couleurs
agite le lac blanchâtre.
Le soleil coiffe de brouillards
Caché dans le coin des rochers
d'albâtre.

Devenait vers le soir
une lune orange qui traçait
un chemin orange
dans le tissu bleu marine
Couvert de vagues tremblotantes.
La pelouse verte montait dans le jardin
et les ethnies disparates
Cygnes, canards et mouettes
nous rendaient visite, pour ronger
un brin d'herbe, un crocus ou
un perce-neige.
Un peintre tient toutes ces couleurs dans sa
main et
travailla pendant des années
A une oeuvre qu'on appela après: Sa mort?
Il n'y a pas d'intégration. C'est une erreur
d'interprétation
De la couleur écarlate.

ORAGE

Timidement, le jardin se prépare à l'Orage.
Les grands Sapins ont peur: une feuille bouge ici,
Une autre dans l'acacia,
Toute feuille en bougeant fait un bruissement...
Le vent couche l'herbe en tranches...
Le tonnerre, une artillerie lointaine
Se rapproche, les éclairs font l'atmosphère mauve.
L'eau du lac, roule dans l'écume des vagues
Des bandes grises, des bandes blanches,
Se chevauchent, s'étreignent, craques
En milles gouttelettes, en milles Arcs-en-ciel
Le bruit est immense
Comme des chevaux en course
Comme des Tanks, en roulant,
Comme le ciel qui tomberait sur terre
Comme des volcans qui monteraient au ciel
Des laves en flammes.
Et, tout d'un coup, la baguette du dirigeant
S'abat avec un bruit sec... Plouf!
Parmi des gouttes de pluie on entend le Silence.

COUCHANT

Emmitoufle de nuages,
Enveloppé de brouillard,
Le lac sans limites,
Transforme en mer, en océan,
Envoie des vagues vers le large...
Au loin une flèche, dernier regard du Soleil
Réussit à scintiller sur les vagues
À colorer l'atmosphère d'orange
En avant, en arrière de rose
sur le Pic du Jaman...
C'est le commencement du Couchant

LA MAISON VIDE

Solitude! une multitude de meubles anciens sont

Ont déménagés!

partis!

On ne les entend plus: la nuit se racontaient des
histoires

Du Passé...

Vieillis ils pensaient à la réussite de leur vies...

Grinçaient, gémissaient, soupiraient, se rappelaient
leurs Ancêtres, les sapins des forêts...

Par les fenêtres, le regard pénétrait dans la Solitude
De la maison vide!

Des cubes blancs, dans lesquels, les humains
garaient
leurs péchés, cachaient leurs secrets!

Une table, un lit, Solitude Monastique (Dieu serait
peut-être là s'Il n'était pas parti)

Une cellule de prison, Solitude! (l'espoir essaye de
trouver
la voie de l'évasion).

Un salon d'hôpital, la douleur mord les chaires (La
Mort

cherche celui que la faux emportera).

Solitude! Vieux seuls au monde, ils n'ont pas eu
d'enfants.

Solitude! Enfants marchants sur des tombes en
Solitude! Des âmes froides, pas pressée de donner
Tout se passait dans la maison pleine des esprits, quoyque ce soit!
Les Esprits des Héros n'ont besoin de Toits sur leurs
têtes
Ils errent dans les champs de guerres,
Aux murs d'exécutions aux enchevêtrements des
frontières.

DIALOGUE

L'Enfant blanc, demanda au Merle noir
Un jour de printemps:

“Qui t'a appris à chanter comme-ça?”

L'Oiseau répondit: “j'ai écoute les ruisseaux
Et le vent”.

Le Merle dit à ses compagnons: “Vous changez de
Professeurs, tout le temps,
Car vous chantez diversement?”

Ils répondirent, un matin de printemps:

“C'est le même mais nous l'entendons autrement”.

La Montagne, demanda à la petite Blulette des

sommets:

“Pourquoi est-tu montée si haut, personne ne te verra”.

Elle répondit: “se sera le Soleil”!

Le Cerf demanda à un Loup Miteux:

“Pourquoi sommes-nous devenus ennemis?”

Le Loup rit de ses dents jaunes et lui dit:

“Ce n'est pas moi ton plus grand ennemi!”

Une nuit d'hiver un petit nouveau-né

Mit dans la main de l'homme, un miroir de l'âme;

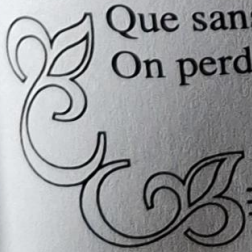
Il se vit telle qu'il était devenu:

Lâche, Menteur, Arrogant, haïssant la beauté,

Son ami, et comprit...

Que sans Amour et sans Vérité

On perd un bien précieux: La Liberté

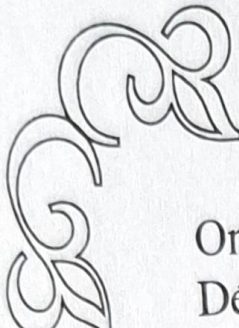
P A S T E L

Les hirondelles volent haut!
Les mouettes volent bas!
Au-dessus du lac, émeraude au couchant,
Taille en tranches par des autoroutes d'écume
Montagnes, murailles noires, s'y mirent
coquettement!

Tout s'embrouille! Au flancs des collines,
Des hommes mouchérons astiquent les vignes.
Des mouettes volent bas, en fouillant
Les entrailles de l'eau froide...
Les hirondelles volent haut... en tornade.
Un vent agite les airs, en chassant
Les paysages d'un instant...
Vues d'un train en fuite â travers les champs.
Le train de la vie? Oui! peut-être...
Il s'arrête, quelque part? C'est la vie qui brise les
fenêtres...
À bientôt! Quelque part?

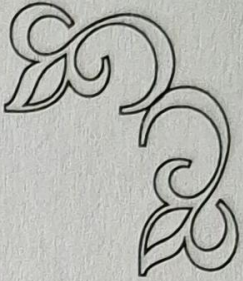
H I V E R

Bruit de tonnerre, deux hivers se sont empoignés!
Au carrefour des chemins,
Au vieux carrefour du Crucifié...
Après la bagarre, ils répandirent les chants
En portant leurs violons ailleurs...
Le voyageur, pris le chemin de droite,
Il marchait sur des Dégâts
Que "Dame froide" sema
Aveuglement ou sciemment...
Sur les traces de l'hiver sauvage.
Il pensait: C'est peut-être le même qui tua Scott,
Qui engendrait les Avalanches.
Oui! C'était "La Mort Blanche",
Qui pénétrait dans les maisons,
Refroidissait les amours et les nourrissons
Engendrait des Héros!
Il continua de courir en avant et pleura...
C'était pourtant le bon chemin...
L'autre Hiver entouré d'un Soleil menteur,
Sec et froid, apportait les vents de l'Arctique.
Ceux qui le suivirent passèrent de la lumière aux
ténèbres.

On n'entendit plus parler d'eux
Déliés dans l'inconsistance,
Pensées gelées sur leur déboires
Ils ne laissent aucun souvenir
Dans les pages de l'Histoire!

LES "GORGES DE L'AAR"

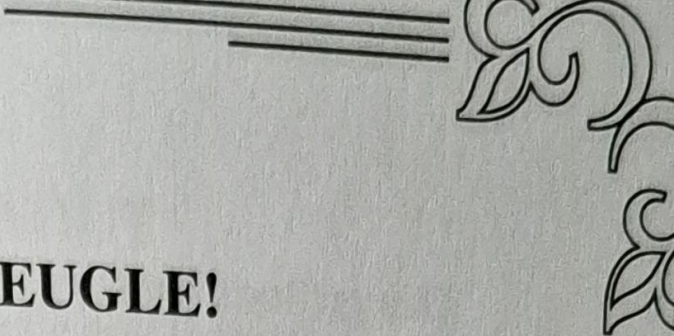
Des axe vertes roulent sous nos pieds,
Dans l'abîme...
Les cimes des Rochers se perdent
Dans le ciel
Qui cligne vers la terre, en se défendant
De laisser pénétrer un rayon glauque
Et de transpercer le miroir
Qu'on entrevoit à peine au fond de la gorge.
Un géant forge un travail gigantesque;
C'est presque grotesque de l'imaginer.
En avançant la lumière baisse;
Il fait presque noir...
Cela paraît étrange
Que ce temps
L'eau a eu le courage
De ronger la pierre, le rocher,
Goutte à goutte en été,
Torrent roulant des glaciers
Au printemps... Depuis des siècles
L'Aar a sapé le granit...
Pas question de force, plutôt
De patience, de persévérance et de Temps.
Performances dont on aurait besoin.

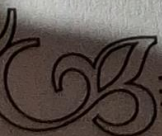
DEUIL

Le blanc c'est le deuil de l'Asie...
Le malheur!
Parler de deuil quand la joie déborde?
Enfermé dans la cage de l'hiver,
Sans peur,
Le pied s'enfonce dans la poudreuse,
Profondément!
Le ciel est là! Le ciel n'est pas là...
Des voiles s'agitent... des brouillards...
Autour des pygmées glissant
Dans le blanc!
On ne voit, par moment, ni ses doigts,
Dans la Tourmente.
On glisse à l'aveuglette, mais on glisse
En riant!
Les voiles blancs continuent de s'agiter...
Tout d'un coup un trou semble se creuser,
Par lequel pénètrent des statues figées
Des Sapins en maraude de blancs décorés...
Le Soleil, dans le bleu du ciel, a transforme
En bijoux scintillants les prés enneigés...
Parler de malheur à la fête de l'hiver,
C'est de l'humour jaune, ou jaunissant...

L'AVEUGLE!

Quelqu'un cherche son pays!
Et ne le trouve pas...
Enveloppé du manteau de la nuit,
Titubant dans l'obscurité,
Se cogne, se débat et succombe en pleurant,
Découvrant le néant!
Les vertes prairies embaumées
Sont pourries.
Les blés se débattent, dans la grêle, par terre,
Les pommes de terre gèlent enfouis...
Les désastres tombent par milliers
Sur cette terre féconde,
Une des plus belles du monde
Qui n'existe pas, qui n'existe plus.
Un travail de siècles, presque disparu.
Les rires qui fusaient,
La gaieté des jeunes
Ploient sous un fardeau invisible.
Risible cette crainte qui abat
L'envolée de la pensée, les ébats
Des poissons dans l'eau
De l'oiseau dans les vents
Du loup dans la forêt,

Des grillons dans les champs.
Montez citoyens dans le bateau du soir,
Qui voguera avec vous vers l'espoir, et la joie!
Le pays qu'en fera-t-on?
Si les hommes ressuscitent
Il ressuscitera...

15 AOÛT

Comme elle sentait bon, cette nuit la forêt!
On avait fauché le foin dans les clairières,
Les fleurs tombaient la tête en bas, pleuraient!
Et les ruisseaux, dansant, susurraient
Un chanson d'amour.

La lune jouait à cache-cache dans les sapins,
C'était la mi-août; jour par jour,
Les cerfs avaient pris le bain traditionnel dans les
sources,
Ils avaient rafraîchi l'eau, ils avaient changé les temps
Et la course à tout va vers les bois, les menèrent aux
rochers.

Ce fut avant les pluies d'automne
Et les feuilles pourries n'existaient pas.
La paix remplie de lumière et d'ombres
Radiant de cette nuit, qui ne paraissait pas sombre
Enveloppant de silence, d'un silence de mort
Les rêves, car tout jouait à l'envers
Comme les jeux des enfants
Qui cassent en réparant leurs joujoux cassés.
Comme naissent parfois les plus grandes beautés
Des sons magnifiques
Ou l'horreur des tambours de la guerre!
Et pourtant, si les hommes ne ç'étaient pas mêlés
Cette nuit aurait embaumé
Jusqu'à la fin des temps!

DISCOURS

On parle des "Choses"

On parle beaucoup et on parle mal...

On veut "L'avoir" et on veut le "Savoir"

On tente d'expliquer la cause des causes,
La fuite et la fin des temps...

Les mots ont perdu leur fier contenu!...

On parle des eaux, des torrents et des pluies,
De la terre qui trembla et qu'on secoua,

Des semelles qui partaient au loin...

On forgea des outils, des maisons, des prisons,
Des cages pour les rêves et les illusions

Des cages pour les animaux et pour les oiseaux...

On eût pitié des peuples, qui n'en demandaient
pas tant!

Mais le mystère de la vie, de la mort infinie,
Est resté incompris...

IMMIGRÉS

Immigrés, gens de partout et d'ailleurs,
Des gens qui ont peur!
Ils viennent vers vous,
Qui possédez tout,
Espérant surtout
Apaiser une soif inextinguible d'amour!
Exode qui ressemble aux invasions barbares...
Ils sont jaunes, noirs et blancs,
Des gens comme vous et moi,
Armés de leur seule faiblesse,
Qui les défend!
Un sourire, une grimace, c'est ça leur fin...
Ils ne comprennent pas pourquoi,
Qu'au plus profond des cœurs las.
Ils ont faim, c'est pas la faim qui les tuent.
Émaciés, fatigués et malades,
Quel balade! Des confins de la terre
Jusqu'à la terre promise...
Oui, c'est ici le nouveau Canaan l
Une nouvelle religion tenace
Les chasse!
La religion de la haine, de la délation,
Du mensonge qui pénètre les songes,
Qui éponge, le sang versé pour un idéal pur;

Recevez le message, ne trompez pas l'attente,
Vous êtes au sommet de la pente,
Appelée "LIBERTÉ".
Votre Dieu est Unique!
Il faut L'écouter!

EN CUEILLANT DES NARCISSSES

En allant cueillir des narcisses, sur le talus,
Elle rencontra en chemin, des questions farfelues!
"La Faim"? Eh bien c'est une question... de prison...
"Vous vous trompez joliment madame!"
"La faim, c'est uniquement une question d'âme!"
"Mais la guerre, la sécheresse, le désert, les bateaux,
Qui voguent au loin, sur les mers, remplis de la
faim?"

"Les boat - people, perdus sur les eaux?"

"La faim avait engendré, je me trompe,
des anthropophages?"

"Les anthropophages de certains naufrages?"

"Ils auraient, en tout cas avalé leur prochain..."

Je ne veux parler de la faim,

Par un si beau matin!"

Devant la maison, on taille le gazon,

Pour les rassasiés, ça sent le foin coupé

Pourquoi cette planète devrait-elle nourrir cette
multitude d'affamés?

"La Peur? Mais les grimpeurs ont-ils peur?"

"Depuis qu'on est dans le bain de la civilisation"

"Les accidents sont le lot du voisin!"

"Restent les autres peurs: tortures, maladies,
douleurs,

Ça fait mal? - mais moins que les peines de cœurs."

“Pourquoi avoir peur du futur, quand le présent
est là?”

“N'oubliez les oiseaux qui ne s'en soucient pas!”

“Donc c'est plutôt la peur de l'inconnu, de la fin...”

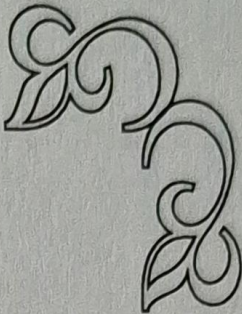
“De finir en chemin, face au malin, à la bombe
atomique...”

“Laissons de côté ces pensées hystériques!”

“Ayons faim de la beauté, de la liberté, de la pensée
historique,

Et peur de ne pas faire son devoir, dans son coin.”

“Essayons la Foi, pour enrayer les vices,
Et allons cueillir... des narcisses...”

BROUILLARD

Brouillard, qui arrive en lambeaux, d'on ne sait où,
Qui repart le long des vallées, après avoir givré
Arbres et sentiers...

Brouillard qui joue à cache-cache avec les sapins
En coupant le monde en morceaux
De lumière et de crépuscule ouaté...

Est-ce que je t'aimerai?

Pour tes phantasmes, pour ton mystère, pour
l'isolement où tu met,

Des parties de moi-même qui vivent par elles-
mêmes

Quand tu parais, impénétrable et épais!

Ou j'appellerai le vent, ton ennemi de toujours

Pour qu'il te déchire et chasse aux alentours...

Alors, les crêtes s'illumineront!

Même si j'étais en pleine lumière, entier...

Je cacherais ma nudité blanche, grevée,

Pour que le soleil n'illumine que beauté

Pure, et laisse dans l'ombre, les mortels péchés...

PORTUGAL

Caressée par les derniers éclairs du couchant,
Étendue dans les murs d'un cloître ancien
Elle pensait à la réalité en rêvant...
Au dessus d'une forêt; est-ce que cela existait

vraiment?

“Les luttes des pirates avec des caravelles?”

“Peintes en bleu sur les “Azuleyos”?”

“Dans l'immense forêt de Buçaco?”

“Où les cyprès s'arque boutent au-dessus des sentiers?”

“Où les sentiers sont les voies de la croix?”

(Les moines furent chassés, il y a trois cents ans).

Tout West pas définitivement perdu

Dans ce sauvage et croyant pays

Soumis encore à la marche du temps.

L'arôme et le lys blanc habillent

L'Autel de Sainte Thérèse d'Avila

Les fleuves courent vers la mer lentement,

Les oiseaux chantent, les arbres donnent en été de

l'ombre,

Les loups courent dans les forêts en chassant,

Ne se mêlant pas, parmi les hommes.

“De Cabo di Rocca, où la terre finit dans l'océan

Partiront peut-être comme autrefois

Les nouvelles caravelles de la foi!

EST-CE LE TEMPS?

C'est le temps des pivoines roses,
C'est le temps du frémissement des bouleaux,
Quand on effeuille les roses non-écloses,
Quand on écoute le grésillement des bourdons.

C'est le temps des tremblements de terre,
Cette terre qui bouge sous des pas délirants,
C'est le temps où l'espoir est rare,
Et le futur dans un épais brouillard!

C'est le temps du parfum doux des lilas,
Des boules de neige, des narcisses, des acacias,
C'est le temps des chansons d'amour,
Des rossignols, des merles... des vautours?

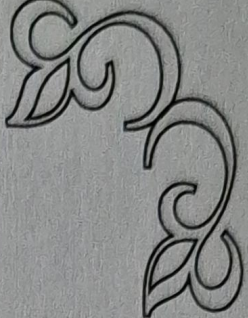
C'est le temps des planètes en guerre,
De la peur qui fait trembler les vivants,
C'est le temps des courageux qui se terrent
En attendant: en attendant... quoi?...

C'est le temps des parfums, des couleurs, des chansons,
Des rapt, des tortures, des rançons,
C'est le temps de se demander "pourquoi"?
On rencontre la violence à chaque pas?

Car c'est le temps de l'ange déchu
Qui agite les hommes, pour mieux les détruire
Est-ce le temps d'empêcher l'usure
De l'âme... en retournant vers la foi?

VOYAGE

Comme il peut-être décevant, le beau temps!
Quand on vit dans la pierre grise
C'est la brise,
Qui ondule les étangs!
Dès qu'on enjambe la montagne,
En pataugeant dans la neige,
La vue plonge, dans le pays de cocagne,
Ou les acacias sont en fleur,
Et la terre, des petits tapis de prière
Qui se serrent
Autour d'un pin parasol
Sur "La Strada del Sol"!
Les blés mûrissent, taches du sang
Des coquelicots flamboyants.
Les orges lissent, leurs moustaches
En panaches, en se dandinant,
Au gré d'un petit vent
Qui vient de la mer,
Charriant sur ses ailes, des odeurs,
D'algues et de chèvrefeuille.
Vallée tu m'est chère!
Et cet amour vient de loin.

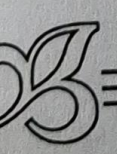
P A S T E L

Après-midi d'été.
Silence, couleurs et beauté!
Roses suspendues en bouquet,
Avec la corolle sur herbe, en miroir!
Croire, regarder, et voir!
Les lys oranges,
Souvenir de l'enfance sauvage,
Une grotte de mémoire vorace.
Les cygnes blancs, des voiliers bleus,
Sur le lac bleu
Sous un ciel creux,
Sans rideau de nuages!
Des mouettes criardes se balancent
En foncent dans le bleu.
Des enfants blancs regardent,
Le soleil qui descend
Embrasant le lac, la vallée dans une danse de feu!...
En montant les collines,
On retourne au printemps,
Les lilas, les pommiers sont en fleurs,
Le temps n'existe plus
Car on est passé, dans le passé,
Aussi silencieux, aussi odorant
Que le présent! On cherche futur, avenir,
On ne le trouve pas . . .

PREMIER JOUR DE L'AVENT

Sur les collines agenouillés,
Les ceps de vignes, petites nonnes!
Quelle magnifique journée d'automne!
Frou-frou la messe de L'Avent!
Enveloppée des brouillards d'antan.
Deux ballerines en "tutus" jaunes
Font des pointes sur le parvis de l'église
En attendant que la bise,
Les déshabille complètement.
Pourtant, on ne sent maintenant,
Le plus petit souffle de vent...
Et, si une feuille tombe lentement
Elle va en planant s'asseoir sur un banc.
Comme un voilier dont les voiles se déchirent
Le silence se déchire au couchant
Les oiseaux du lac, les oiseaux blancs,
S'envolent comme des âmes, en criant...

PREMIÈRE NEIGE

L'aube mauve, chasse les brumes;
La lune morose, sommeille dans un coin.
Soudain... Apothéose!
Les montagnes enneigées, roses,
Allumées par un soleil se cachant
Derrière une roche grise; surprise!
Elle s'allume à son tour!
Orchestrant la lumière du jour,
Des merles, des moineaux,
Des hirondelles handicapées et des corbeaux...
C'est compliqué, l'enfantement d'un jour...
Comme la visite inattendue d'un empereur,
Comme la compréhension et l'acceptation du
bonheur...

Quand l'astre à la fin paraît,
Il voit la montagne et les prés
Parés de fleurs blanches!
Il va les détruire gentiment, dans un instant...

L'AVEUGLE

Qui cherche son pays, et ne le trouve pas?
Enveloppé du manteau de la nuit,
Titubant dans l'obscurité,
Se cogne, se débat et succombe en pleurant,
Découvrant le néant?

Les vertes prairies embaumées,
Sont pourries...

Les blés se débattent dans la grêle, par terre,
Les pommes de terre gèlent enfouies.

Les désastres tombent par milliers,
Sur cette terre féconde

Une des plus belles du monde

Qui n'existe pas, qui n'existe plus,

Un travail des siècles presque disparus.

Les rires qui fusaient,

La gaîté des jeunes,

Ploie sous un fardeau invisible,

Risible, cette peur qui abat

L'envolée de la pensée, les ébats

Des poissons dans l'eau,

Des oiseaux dans le vent,

Du loup dans la forêt

Des grillons dans les champs.

Montez citoyens dans le bateau du soir
Qui voguera avec vous vers l'espoir,
Et la joie!
Le pays qu'en fera-t-on?
Si les hommes ressuscitent, il ressuscitera...

MON FILS

Si tu t'es fait mal en tombant,
Si tu as volé des pommes chez le voisin,
Tes premiers pas dans la vie des hommes,
Tu les a faits en riant .
Pour la joie qui t'entoure, et pour celle que tu
donnes,

Sois béni mon enfant!

Si tu es têtu et tu fonces, en force, en avant,
Avec tes cornes de bélier gagnées en naissant,
Tu n'a pris la place de personne, dans la course pour
l'idéal!

Pour ta bonté, ton amitié, ton aide loyale, pour ta foi,
Sois béni mon enfant!

Pour tes silences prolongés, pleins de beaucoup et
de néant,

Qui projettent ton magnétisme, ta force et ton
charme

Sois béni mon enfant sur la voie des larmes,
Que tu t'es choisi délibérément.

Si to aimes les choses belles, parfois, plus que la vie
Dont vivent les vivants...

C'est qu'elles te confient leurs secrets et seulement à
toi,

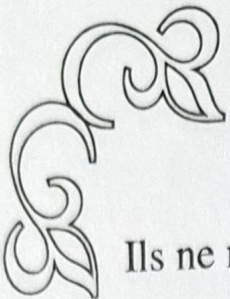
Écoute si tu les comprends et, merci mon enfant!
Pourtant, ni la vie n'a plus de secrets maintenant
Pour ton savoir, pour ton pouvoir de l'embellir, de
l' aider

À se remettre sur la route sans peur, sans misère,
Le sentier de l'espoir,
Pour ton don de guérir le mal, sois béni mon enfant!

PHANTASMES HIVERNAUX

La mort rôde aux alentours!
On la sent, on la suppose; à qui le tour?
Un pigeon vient d'être étripé!
Deux mouettes ont été rejetées
Au petit port, par les vagues;
Du ciel est tombe, une pluie de plumes blanches,
Comme si une multitude d'oiseaux se seraient
volatilisés,

En volant!
Ventre tourné vers le ciel, la pluie noie,
Les squelettes noircies des platanes,
Aux membres rabougris, recroquevillés,
Torturés!
Les prairies, les treillis, ont jauni
Brûlés par les intempéries!
Supportant la poussée des vents,
Sous des nuages, noirs, en cavale
Les voiliers s'entrechoquent, rythmant les rafales,
Avec un bruit de chênes, de prison et de mort.
Des corbeaux en meutes se balancent en croassant,
Des mouettes se lamentent dans chaque coin,
C'est l'accompagnement!
Les hommes se promènent passifs!

Ils ne mènent aucune lutte, ils ne réagissent
nullement!

Le lendemain... y a-t-il un lendemain à la mort?
Le lendemain tout était blanc et beau!
La neige barbouilla de blanc les tristes tableaux,
Elle mit des rideaux aux fenêtres,
Des dentelles sur les arbres déchiquetés!
Elle réchauffa la terre gelée!
Les corbeaux croissaient par paires,
Les mouettes vaquaient aux affaires,
La merle prolongea d'une note son sifflement!
La mort ensevelie sous ce linceul blanc
Sera enterre jusqu'à ce qu'il fondera...

TOUT DROIT

Non tu n'est pas un saule pleureur!
Même si tes branches branlantes, seraient cassées
Par le vent, dans cette tempête sur l'océan!
Traversée, qui dure un instant
Et qu' on appelle "Vie"!
Je te vois plutôt comme un "Mât"
Nu et droit, à peine bougeant
Fixe pour toujours dorénavant,
Servant à étayer la Foi
Ne périssant, ni dans l'incendie!...
Ou bien comme un arbre esseulé, dans la grande
forêt!

Debout, vert, penchant tout en haut,
Vers son voisin, son pic orgueilleux!
Des fantômes passent sous l'ogive gothique des
nefs de la forêt

La mémoire d'une survie...

Je te vois comme le sentier étroit, cheminant vers
les cimes !

Sur les bords, le désert encombré d'épines,
Depuis longtemps abandonné ; isolés qui cheminent
Dans ces lieux dangereux, doivent relever à chaque
pas

Les pierres de la nuit!

Je te vois comme une montagne enneigée

Vrillée dans les nuages à jamais

Portant avec fierté sa robe immaculée!

Inchangée jusqu'à la fin de la vie, ici-bas...

Mort crucifié autrefois, depuis toujours ressuscité...

DEPRESSION

Morosité sans objet!
Du vague à l'âme!
On coupe la couronne des platanes
Il y a tant de feuilles vertes
Qui doivent absolument tomber,
Tant de jeunes, dont la mort est signée.
Si peu d'amour,
Tant de vautours,
Qui volent, aux alentours
Des colombes!
La fronde, menée par la haine
Remplit de peine
L'esquisse d'un espoir;
Vouloir, à tout prix marquer la trace
Triste limace, sur une route inconnue.
Chercheur de l'absolu
Contente-toi de lire la nature
Parfumée et pure, autour de toi,
Plutôt qu'en automne, essaie au printemps!

FÖHN

Rendez-vous avec le vent au carrefour des chemins!
Les sentiers venant des vallées se rencontraient,
Au bord d'un rocher.

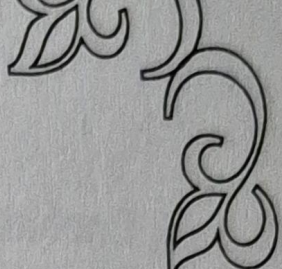
Le vent était secrété par la pierre,
Un bruit de tonnerre, précédait les rafales,
On avait du mal à les supporter!

C'était le mauvais vent!
Il rend les hommes fous,
Il tue les petits enfants,
Il suicide les adolescents!

Mais, il apporte dans les rochers l'odeur des foins,
Et les gouttes salées de l'océan.

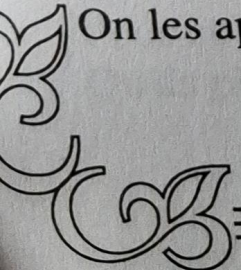
Il danse des farandoles au bord des précipices
Et jette dans les interstices des rochers, vers la vallée,
Des trombes d'eau et des avalanches.

Il fait des cabrioles au-dessus des toits,
Et pourtant, l'aigle bâtit son nid dans le vent!

M A R B R E

Elle marchait dans le brouillard de ses rêves...
Imaginant une trêve, entre frères ennemis,
Se sentant remonter, les anciens temps, d'antan,
Sur les dalles qui gardaient la trace des pas
De la "Divine Comédie".
N'ayant sûrement pas quitté la vie,
Elle était près des portes de l'enfer,
Quoique Lucifer ne faisait pas partie du voyage!
Quelle était belle, cette ville de Florence!
Quelle paix et quel mystère se dégageaient du passé...
Tout d'un coup, une vision, la projette
Dans le présent!
Un grand bloc de marbre taillé!
Des ciseaux ensorceleurs, l'avaient travaillé!
Ce n'était ni statue, ni bas-relief.
Des géants essayèrent de se dégager de la pierre!
Leur mouvement fier, et leur force,
Fonçant en avant! Les têtes et les bras
Suivent le mouvement, mais les jambes et les pieds,
Fixés, retiennent leur essor...
Les tiennent prisonniers, pour des siècles
À une matière inerte, insensible et belle!
On les appelle "Esclaves", ces illuminés!

Enchaînés à la glèbe
Dont ils furent pétris, qu'ils veulent quitter...
Voler avec les ailes de l'esprit,
Vers le ciel, vers Dieu, vers la lumière et la paix...

SOIF

Donnez-moi une goutte de rosée, pour éteindre ma
soif.

Cela me suffirait... comme aux petits oiseaux,
Qui le matin se désaltèrent et après s'envolent en
chantant.

(on entend au loin une plainte des foules assoiffées
de liberté)

Je ramasserai des gouttes de rosées, pour désaltérer
les prisonniers,

Leur apporter la fraîcheur de l'aube et l'odeur des
sapins,

Je leur montrerai l'espoir des espaces verts,
L'odeur des foin et la lumière d'un rayon de soleil,

Je leur apprendrai la liberté derrière les barreaux...

S'il 'y a pas trop d'aigles parmi eux...

Sur leurs souffrances ils sauront désormais,

Qu'on bâtira le futur, notion parfaitement abstraite,
Et pourtant parfaite, pour le traitement

Des malades de l'injustice, des candidats à la croix...

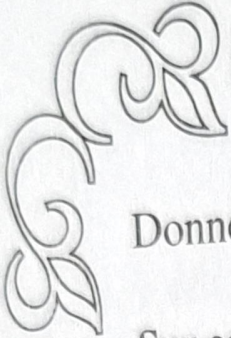
Une goutte de rosée, joyau donné comme cadeau,

Aux assoiffés d'amitié, de vérité et de beau.

Donnez-moi une larme d'enfant,

Pour qu'ils sachent que les leurs sont toujours là,

Qu'ils pleurent, qu'ils prient, et qu'ils les attendent!

Donnez-moi un grain d'amour, pour le semer au
printemps
Sur cette terre noire, grasse et sainte ou il
repoussera.
On le partagera à tous ceux qui ont le plus besoin,
Et qui sauront le rendre, multiplié par cent.
Donnez-moi l'antidote des drogues qui tuent le
cerveau
Des originaux, qui n'aiment l'esclavage et savent
dire "non",
Eloignez de leur lèvres la coupe de poison,
De la trahison, et donnez-leur la béatitude pour les
coups,
Les épines et la mort vivante, qu'ils subissent en
"Ton Nom".

FLEUVE DE VIE

Serait-ce une utopie, ce fleuve de la vie?
On parle encore, du fleuve de la mort...
Et puisque le bien et le mal, le clair et l'obscur,
S'équilibrent et se partagent la planète,
On l'accepte, comme mathématiquement... existant!
L'un charrie des pensées, l'autre des vanités,
L'un coupe un instant, l'autre une éternité
L'un, on se le figure blanc-bleu, l'autre de l'ancre
noire...

“Le savoir, on doit l'imaginer avant de le gagner”.
Le fleuve de la vie, coupe au printemps... c'est
alors qu'on le voit...

Il commence sa course, par un grand orage,
Par un éclatement de glaces, d'iceberg en balade,
La grande fonte des neiges,
Dissoutes par un baiser du soleil,
C'est une naissance, c'est un réveil!
Il part en vadrouille, avec le vent son ami de
toujours

Et change l'hémisphère en un jour...
La sève coule dans les tuyaux des plantes,
Le cerisier fleurit, comme une toile d'araignée,
L'herbe modeste se réfugie dans les prés
Des alpages, et se transforme en foin
Odorant!

Oui les parfums coulent avec les couleurs,
Les tulipes rouges, les narcisses jaunes,
Envahissent le gazon, accompagnés de tant de fleurs
dont

On ne connaît pas le nom;
Les magnolias rouges et les magnolias blancs,
Comme des soucoupes de Saxe, suspendues,
Font la joie de tous les voyants.
Le cygne s'est bâti un nid
Avec six oeufs gris.
Les bêtes ont trouvé leurs paires,
Ils crient leur chant de noce éphémère...
Des petits apparaissent sur la terre,
Le fleuve les caresse en murmurant.
Des brumes qui enveloppe l'eau qui s'en va
Surgit le bateau fantôme,
Un ange, lutin, un enfant sont ses passagers riants!
Le fleuve de la vie serait-ce le temps, qui n'existerai
pas?

SODOME ET... .

Un ciel tourmenté au dessus de Paris!
Des nuages noirs et blancs,
S'enroulent menaçants,
Autour du vent,
Non changé en tempête.
Semblable à un site sur une crête
Où le vent des cimes
Monte tourbillonnant
Du fond des abîmes...
Les feuilles crissent sous les pas,
De dessous d'en bas,
De cette ville bruyante,
S'envolent vers le ciel en tourmente,
Les larcins, les crimes, les péchés!
Qui ont fait plusieurs pas en avant,
Si on les chronomètre, au moins, en chaque instant
Difficile d'entrevoir un certain avenir,
En charriant tout ce poids.
Un pressentiment, peut-être un souvenir,
Odeur nauséabonde de cendre et de fumée,
Comme l'éruption d'un volcan,
Où l'ancien blasphème de Sodome et Gomorrhe.
Restez sur place un moment encore.

N'oubliez pas les filles désobéissantes de Loth!
Pour rien au monde
Ne jetez vos yeux en arrière, à la ronde,
Pour apercevoir la fin des punis!

SOLITUDE

Des échos se pourchassent
À la chasse, d'un seul mot!
La maison est vide et résonne
Sur une corde monotone
D'une guitare accordée aux sons graves.
Pas d'entraves, l'air circule librement.
Simple frémissement, dans la solitude, de la
maison vide!

Les meubles anciens sont partis...
Vieillis, ils se racontaient des histoires des temps
révolus,

Grinçaient, gémissaient, soupiraient,
Se rappelaient le parfum des forêts.
Solitude, il n'y a que des cubes,
Où les hommes se renferment d'habitude,
Pour vivre leurs piètres secrets.
Une ombre glisse dans le noir de la nuit,
Elle imprime ses pas sur le plancher sans tapis,
Cherchant le passé; un rayon de lune la suit...
D'un coup, l'espace se remplit de bruit;
Des chansons, des danses, de la vie en tornade,
Images, dans un miroir à l'envers,
Images déversées sur le plancher vide,
De replis, trop remplis, d'un cœur en balade!

NOUVELLE JOURNÉE

Le ciel est de miel,
La mer est de cendre.
Rendre, à une aile son bruissement!
Qui troublera le silence vague
D'avant l'aube?
Les oiseaux se terrent
Dans l'ombre immobile
Des arbres noirs.
La gloire de la vie
Chantée en silence...
Vaillance d'un chien vagabond
Qui soulève le sable
Et fait voler les goélands endormis.
L'immobilité continue!
Tout est pétrifié, en beauté!
À l'est la montagne s'embrasse!
Grâce, pour cette journée qui commence!
Un frisson parcourt les feuilles des arbres
Et les troubadours du matin
Pincent leur guitares!
Le vent agite les amarres
Des bateaux mouillés au port.
De l'ombre sort
L'astre incandescent
Qui fait tourner le moulin de la vie,
Et enfante le bruit!

SATAN PLEURE

Le sourire du bébé au sein de sa mère,
Les platanes, les mélèzes, bruissant au cimetière,
Et les fleurs de l'amour sur une tombe...
Satan pleure la beauté du monde!

La lune qui se mire dans la mer de nuit,
La tempête qui l'entrave, en le noyant dans la pluie,
La pluie qui nourrit la terre ou l'inonde...
Satan pleure la beauté du monde!

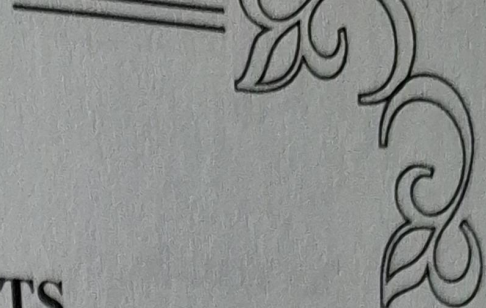
La mer grise couleur d'acier
Encerclée par la verdure des palmiers,
Cloutée par les voiliers, et le vent qui gronde...
C'est le Satan pleurant la beauté du monde!

Phoebus sort à l'aube de l'onde,
Echevelé, il monte dans son car en flammes,
Les âmes, comme les oiseaux, chantent une ronde,
Seul Satan pleure la beauté du monde!

Jour ou nuit, mort ou vie
Fleurs ou épines, rires et cris,
Tout resplendit, la paix ou la fronde,
Mais Satan pleure la beauté du monde!

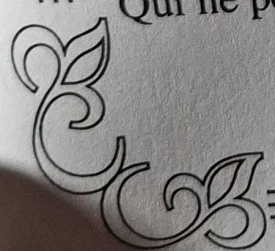

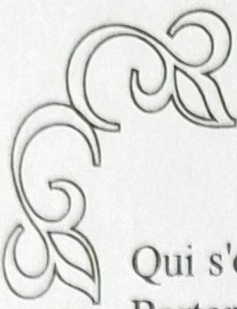
Maints ont pitié de ce diable rabougri
Ils l'aident à se dépêtrer de sa morne tristesse,
Ils enlaidissent et ternissent la beauté du monde
Pour que pour une fois, Satan rit!

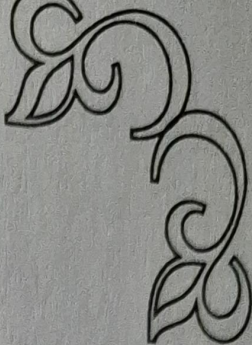
CHANGEMENTS

La vieillesse leur apprit le courage!
Drôle! mais on le pratiquait depuis toujours,
Comme la prose jadis, dans l'ignorance,
Sans le savoir, sans se douter qu'il y avait du danger.
La vieillesse le découvrit dans un coin... tapi!
Il était un peu différent...
On le devine maintenant, le courage peu important,
De finir une petite vie...
La jeunesse avait apprécié l'intelligence,
La tolérance, la bonté, l'amour du prochain...
On trouva le courage qui transforme en géant, le nain
Le courage de se taire, ou d'oublier de parler
Des choses essentielles, désagréables ou trop claires,
Les tout petits courages de chaque jour.
De ne pas se chauffer en hiver
De faire la queue, pour des pommes de terre...
Et puis le courage de ne pas se vanter
D'avoir découvert ces courages sur terre.
Courage! drogue ou médicament
Qui change l'homme avec nonchalance
En quelqu'un de bien, qui devant l'adversité se domine
Qui ne perd le contrôle dans les vents,

Qui s'oublie, qui se donne, ne se lasse,
Portant sur ses épaules des poids qui balancent,
Pas toujours des péchés, souvent des lâchetés
Qu'il essaye de transformer en audaces.

DIMANCHES DE PÂQUES

Quelle belle matinée après la pluie!
La nuit a été orageuse et bruyante!
Le soleil levé au-dessus des "Rochers de Naye",
Inquiet, entouré, de brumes branlantes
Essaie de jouer... à cache-cache...
C'était un Dimanche!
Les cloches sonnaient à toute volée,
Les oiseaux pépiaient;
L'air était pur et léger,
On l'avalait goulûment en regardant
La main savante qui peignait
Le décor mobile d'une journée!
Les perces-neiges sortaient de leurs draps,
Les clochettes dodelinaient dans le vent
Les saules oxygénaient leur cheveux;
Le lac était vert,
Immense prairie, sur laquelle paissaient
La multitude d'agneaux de printemps
Les agneaux de Pâques!

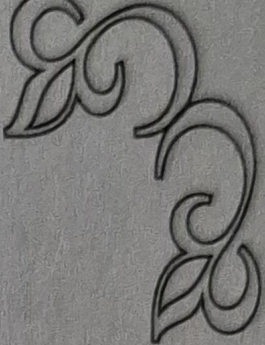

TRISTESSE

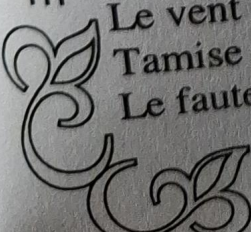
C'était un jour de Novembre
Blanc, dur, comme un bloc de marbre,
Voué au sortilège;
La neige, enveloppait, d'un suaire,
Le lac noir et les arbres encore verts.
Les mouettes criaient lamentablement
Et le vent amassait les couleurs
Des feuilles mortes, autour du lampadaire.
Au cimetière, les âmes des morts
Cherchaient l'amour des vivants
Et toujours le vent, chantait les prières,
En ployant des pins, en courant tout autour des
croix.

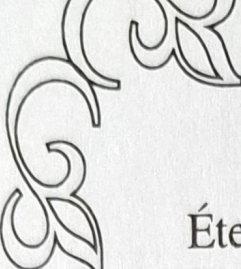
C'était un jour où on attendait la nuit
Pour que tout sombre dans l'ombre,
Pour que vienne l'oubli
Habillé de noir, piqueté de blanc,
Pour que finissent les attentes,
Pour que s'apaisent les tourments.
Et les ignorants, on ne les verra point,
En fermant les yeux on n'entendra plus le vent!

PETITE MAISON AU FOND DES BOIS

Chaque maison à pignons,
Nichée dans les bois,
Cache une âme et cherche sa voie.
Ensevelie dans le linceul blanc,
Secouée par les rêves et les vents,
Cherche sa propre lumière!
Serait-ce l'étincelle du feu follet?
Ou la flèche du soleil vermeil?
Serait-ce la beauté irisée
D'un lever de soleil?
Ou plutôt la lumière éternelle?
Voilà qu'un trou ouvre les fleurs de glace!
C'est la buée d'une respiration, curiosité de l'enfance,
C'est la porte par laquelle on pénètre
Dans l'au-delà!
Un pays de joujoux et de mythes
Un pays de sorcières et de fées,
De nains, de trolls, de gnomes, de géants,
Le pays qui a toujours été le refuge de l'enfant
Contre des réalités qu'on refuse au présent.
Un feu joyeux brûle dans l'âtre
Le vent entre, par la cheminée
Tamise délicatement les cendres...
Le fauteuil de l'ancêtre est vide...

Étendu sur le lit, des yeux avides,
Cherche à savoir,
Si la science, la connaissance et la vérité
Donnent le bonheur... plutôt que les fées?
Il neige lentement, le trou est bouché...
Un hibou et plusieurs corbeaux se balancent
Sur la branche d'un sapin,
Comme des pendules en cadence,
Qui marquent le temps...

AQUARELLE

Matinée lavée par la pluie!
L'air est pur et léger!
La nuit fût orageuse et bruyante!
Et puis, un dard de lumière parût!
Le soleil se levait sur les Rochers de Naye,
Inquiet, entouré de brumes branlantes,
Une main de peintre savante,
Forgea le décor de ce milieu...
Avec les nuages, la flèche jouait à cache-cache...

C'était un Dimanche!
Les cloches sonnaient à toute volée
Dans les jardins les fleurs sommeillaient,
Les primevères mettaient des taches de lumière

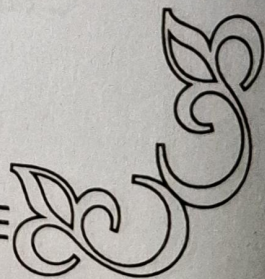
Sur le gazon. Un arbrisseau
Habillé de rose, s'effeuillait!
Et le lac était vert!
Une prairie pâturage,
Où broutait l'herbe des vagues
Un troupeau de moutons!
Ils étaient blancs, tranchant sur la couleur du lac
C'étaient, je crois, les agneaux de Pâques!

BERCEUSE

Enfant!
Écoute le vent,
Qui siffle, dans l'âtre...
Je sens ton cœur battre
Près du mien, sur mon bras.
N'aie pas peur mon enfant!
Regarde la fournaise,
Les braises, jouets du vent,
Les rafales, démolissant
La maison de feu,
Le château, de la belle, "de la belle au bois
dormant".

Le vent, qui fait danser les lutins
Dans une ronde folâtre,
Porte les cendres,
De "Cendrillon".
Sautiez étincelles!
Feu follet, ribambelles,
De nains, greluchons!
Le feu et le vent
Racontent des contes
Jouant à cache-cache
Sans que tu le saches...
Car, tu dors mon enfant!

COUCHANTS

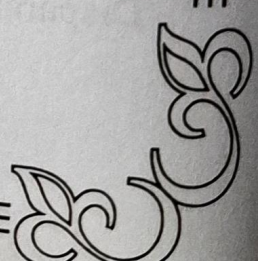
J'ai vu des couchants mirobolants!
L'atmosphère prenait la couleur du miel,
Trois soleils entourés de trois arc-en-ciels,
Simulaient l'aurore boréale, de l'Antarctique!
La nature se dit parfois, des mensonges véridiques...

J'ai vu des couchants flamboyants!
L'astre en flamme, en tombant dans le lac
Embrase l'eau. Fontaines artésiennes en flamme,
Gerbe d'étincelles, qui montaient, qui montaient...
Feu de joie, feu d'enfer... durant un instant.

J'ai vu des couchants modestes miteux...
La brume transformait "Le Roi" en lune
En noyant ses rayons dans des haillons,
Qui pendaient en éteignant sa vie et son feu,
Il était mort avant sa disparition...
Et les couchants qui finissent prématurément!
Cachés derrière des nuages rougissants
Qui mouraient de honte en couvrant
La source de la vie. Apollo sur son char
Disparaissant, envoie, un salut aux crêtes des
montagnes!

Mais le plus beau, n'était même pas un!
Dans l'église de la prison, se faufilant à travers
les barreaux,
L'incendie miroitait soudain dans les vitraux,
Faisait revivre les saints, allumait leur couronne,
De leur yeux qui brillaient, naissaient l'espoir,
avant l'obscurité...

G O U R O U

Dans une grotte sombre et profonde,
Aux confins de la terre,
Sur les racines de l'arc-en-ciel,
Vivait le dernier savant,
En buvant de la bière.
J'ai fait le chemin à genoux,
Pour m'imprégner des vérités,
Qu'il était seul à posséder
Aux confins de la terre
En buvant de la bière.
Sans décor et sans falbalas,
Il était au-dessus de cela,
Seulement bon et droit le soldat
Des guerres perdues, des talents semés
Dans tous les vents, dans toutes les contrées,
Il était resté simple et courtois.
Je voulais lui demander carrément
TOUT. Les pensées qui naissent et retournent au
néant!...

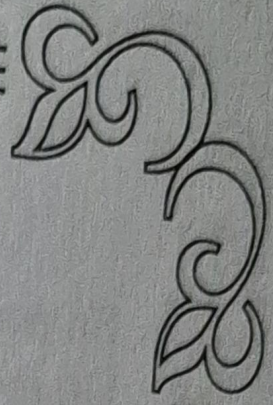
J'ai attendu, pour le voir, longtemps...
Il buvait de la bière... Il parla d'une voix claire et
sincère

Mais de l'œil il me fit une grimace...
"Tu as voulu être définitivement efficace!...
Le bonheur, tu n'as pas recherché ton bonheur,

Ni ton accomplissement ici-bas...
Maintenant c'est trop tard, donc expie!
Ton bagage léger devient trop lourd
Pour t'envoler sur le bon chemin, de cette vie
Sans faire des culbutes!"...
En buvant de la bière
Il n'était pas fier...
Mais il avait des doutes...

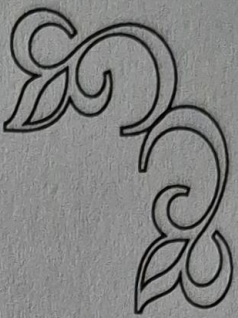

BIJOUX EN MUSIQUE

Enfiler des mots sur un fil invisible!...
Des mots biscornus, sans aucun sens!
Perles sonores, étranges perles multicolores!
On les prendrait dans toutes les langues,
Le balbutiement de l'enfant... surtout le chinois
On les répéterait à l'infini, sans en rien comprendre.
Peut-être une musique rythmée par le vent,
Par le bruit des torrents, par la plainte des rails,
Par les pleurs des âmes en détresse,
Par la liesse des jeunes en fêtes de disco...
On entendra, plutôt le crépitement du feu des
forêts de pins
Ou le bruissement fin, des peupliers au printemps,
Le gargouillement de la gorge des mourants!
Ce sera une musique, typique, de nos temps...
Tous passent à côté, en ne l'entendant pas...
Car on compte de l'argent: un, deux, trois...
Le chant de l'or... on ne s'en mêle pas...
Cette musique anonyme, serait triste parfois
Un chant de cigales, monotone inutile...
Cri cri cri, qui fait mal,

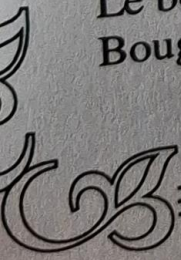

En per

LE BOUQUETIN

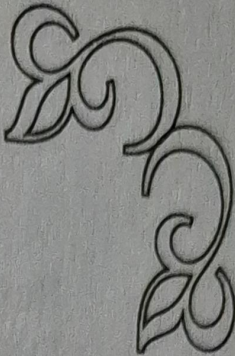
Une petite fille a vu ce matin
Un Bouquetin.
Elle skiait sur le grand Chamossaire,
La neige giclait des deux cotés,
Son ombre courait avant elle,
Quand elle s'arrêta!...
La montagne était, d'une grande beauté!
Ses yeux bleus étonnés,
Entrèrent jusqu'au fond,
Dans l'âme de la bête.
Ce fut un échange effrayant!
Le roi des neiges cloué au rocher,
Regardait la vallée...
Une foule multicolore brassait
La neige nouvellement tombée.
Il n y avait pour lui de place
Dans ce nouveau palace.
Ses yeux rencontrèrent de nouveau, la fillette
figée,
Virent ses yeux qui ressemblaient au ciel
Bleus, immenses, innocents et tenaces,
Profonds, émerveillés et loquaces;
Le bouquetin lui sourit...
Bougea ses cornes et attendit

Le miracle qu'il entrevit, dont il était friand...
La fillette perdit dans la neige ses bâtons...
Elle appelait de ses mains tendues,
La belle bête, qui entourée de soleil, paraissait
une statue,

Elle lui donna sa joie,
Sa lumière, sa fragilité, son SOI...
En échange du néant...
Le Bouquetin accepta!

SPORT

Un, deux...

Si l'on veut,

Si l'on peut . . .

Respirez en cadence!

Aucune trêve, aucune trace, d'initiative,
D'imagination; matière qui vit...

Doit respirer

Inspirez-expirez...

Gardez surtout les yeux fermés...

Inspirez... on sent l'odeur des feuilles mortes!

L'automne, les sapins...

Expirez... on entend le grésillement des dernières
cigales,

Le chant pâle, d'un petit oiseau,

L'esbroufe d'un ruisseau!

Inspirez... si on essayait de rouvrir les yeux...

Le ciel est bleu, mais l'air a une teinte rose

Cette beauté qui ne dure qu'un instant...

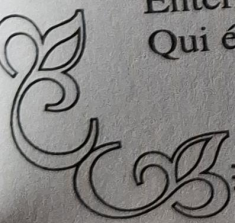
Si on pouvait éterniser le moment!

Expirez... la montagne givrée, couverte d'une
moquette blanche,

Scintille de mille diamants!

Enterrant sous sa richesse toutes les taches

Qui éclaboussent les consciences...

Respirez profondément,
Détendez-vous, c'est le repos...
Inspirez!
Le ciel est devenu orange...
Le contour des montagnes aux fuseaux...
L'air entre à flots, dans les poumons.
Expirez!
La terre dans la vallée serait pleine
D'aiguilles de sapin.
On sent leur odeur, même au repos...
On peut respirer, dans les villes polluées de
mauvaises pensées,
Dans les caves, les tranchées, derrière les
barreaux,
Dans les couloirs des hôpitaux.
Respirez en cadence
Tout le monde à la fois,
Pour l'égalité, la fraternité, les performances,
Qui viendront avec le temps...
Un... deux... si l'on peut, si l'on veut...

J E U

Le brouillard, maître tisserand,
A habillé la forêt en dentelle.
Une heure avant l'aube
La dentelle est plus riche et plus belle
Que celle tissée à Bruges et Anvers.
Les haies forment la bordure,
Chaque branche de sapin
Est habillée de blanc! Des arbres hérissons,
Des hérissons blancs, plus réels, moins vivants!
Pour croître le mirage,
Des franges,
Descendant dans la vallée...
D'un coup le spectacle change...
Une lumière dorée,
Descendue des hauteurs,
Allume le décor
La forêt est en feu!
Les arbres commencent à bouger,
La dentelle a des trous, quel malheur!
Elle s'effiloche, s'en va en morceaux.
Le soleil darde sur elle ses rayons,
En détruisant le travail de la nuit.
Dans l'empire glacé

La parure est emportée, en fumée!
Des gouttes de toutes les couleurs,
Pierres précieuses sur une robe de mariée,
Fragile et pure comme en réalité.

A U B E

Voyageur de l'aube!
Sauve ton âme,
Dans la lumière fauve,
Du temps de l'automne,
Pas du tout monotone!
Quand les forêts sont vieil or,
Sous les flèches du soleil
Qui transpercent le cœur,
Ce qui ne les empêchent
D'aller plus loin
Jouer sur le lac blanc...
La terre est givrée
Fixée dans son immobilité .
Celui qui s'approche de la terre glacée,
Devient bloc de glace,
Bloc d'inconscience,
De para-science, de méchanceté.
Tu es perdu, car tu t'es approché
De la glace qui enveloppe
Et développe, certaines pensées,
D'orgueil et de vanité!
Sauve ton âme, ton corps est perdu!
La lumière te transporte
Sur une planète morte
À des millions d'années!

CE SOIR

Deux barques sillonnent l'océan:
L'une rouge, va rencontrer le couchant,
L'autre verte, chevauche les tempêtes!
Ces sont peut-être les barques des pêcheurs
Du lac de Galilée,
Qui furent jadis appelés...
Pêcheurs d'âme, pêcheurs d'éternité!
Les voyageurs, embaumés, par les odeurs du soir,
Orangers, chèvrefeuille, dahlias,
Se préparaient pour le départ vers l'au-delà!
La barque rouge, brûlée, par un rayon de lumière,
La barque verte, foudroyée, par un éclair de
tempête.

Du coté du couchant se fut l'incendie!
Impie celui, qui parmi les nuages,
Ne vit, ce dernier signe, ce message,
Pour des bribes de vie,
Un pont, un arc-en-ciel
Sur lequel, des âmes blanches montent au
sommet!

Comme un vol de cygnes, lourd d'abord
Après, de plus en plus léger...
Allégé de désirs, d'ambition, de péchés...
Laissant derrière un sillon sur l'océan,
Qui durera, surement, un instant...

LA CITÉ DU SILENCE

Le silence n'est pas parfait.
Loin de là...
On entend des pas,
Des rires éclatants,
Des paroles... rien d'important;
Mais les murs sont figés!
D'eux se dégage
Un silence immense...
Un silence, de prison!
Des cactus énormes, longs,
Des petits cactus, ronds,
Et de cactus plats
Tous immobiles...
Des cactus carnivores
Bougent, occasionnellement
En silence.
Des cactus enchaînés
Au rocher... comme jadis Prométhée,
Ce sont ceux, qui n'ont pas d'épines
Des cactus qui ne se défendent pas.
Tout ce monde végétal
Devenu monde minéral
Sort du rocher.
Mais ce drôle d'effet,
Dû peut-être à l'immobilité

Est augmenté par le manque de vie...
Quoique le jardin soit vivant.
On sent, l'étreinte des faucilles,
Et le souffle du "méchant"...

PARTIR AU LOIN

Oui je m'en irais bientôt...

Un matin, quand l'aurore lève ses barrières,
Sitôt que les oiseaux chanteront, en louant le

Seigneur,

Je partirai ailleurs!

Voyage, j'espère en solitaire,

Je déteste les foules et les guerres!

Je regarderai désormais en avant,

Jamais en arrière.

J'irai dans le néant

D'où je suis venu,

Le même inconnu,

Seulement pressenti...

Quel culot de vouloir tout comprendre, tout
savoir.

Quand le soleil se lève,

Je traverserai un fleuve,

Plus large que le Danube bleu,

Au milieu, j'aurais tout oublié

Ce bout d'éternité

Qu'on appelle vie,

Ou l'on souffre, l'on aime, on sourit,

Des petites expériences de l'histoire...

Car dès qu'on se met péniblement debout

On conjugue les verbes “être” et “avoir”,
Ce que suit ne dure qu'un instant,
Tout est fini quand on ne s'attendait point...
Je regarderai toujours en avant
Jamais en arrière!
J'oublierai qu'ici-bas,
J'avais reçu en dépôt, un secret
Labourer, semer, récolter! Le devoir fut fait à
moitié,

Car je mis le regret au-dessus de l'espoir
Et l'amour en-dessous de la vanité.
Je regarderai la lumière en avant.
Même si ce que j'aimais, restera en arrière!

CUPRINS

prefață.....	5
--------------	---

I. POEZII

Înălțare	13
Caer.....	15
Păcat	17
O rază de soare	19
Ficior din Făgăraș	21
Crăciun 1990	22
Viziunea unui emigrant	25
Majadahonda '37-'44	27
Libertate.....	29
Album.....	30
Calea.....	31
Secetă.....	33
Emigranți	35
Exil	37

Vedenie	38
Primăvara.....	39
Toamna	41
Majadahonda	43
Miez de noapte	45
Comori	47
24 Iunie	48
Rugăciune	49
1 Noembrie	51
Arheologie	53
Harta	55
Generații	57
Ca Iov	59
Poveste de toamnă	61
Azi	63
Basm	65
Ala bala.....	67
În adânc	69
Prieten bun.....	71
Dialog	73
Dimineață de toamnă	75

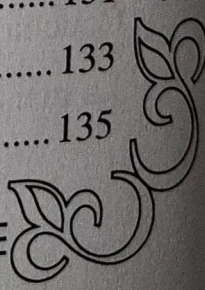
Blestem	76
Infinit	77
Ultimul mormânt	79
Furtuna.....	81
Memorie	83
Neputință	84
Fantasme.....	85
Străinul	87
Libertate.....	89
Ziua morților.....	91
Vis.....	93
Dezrădăcinat	95

II. POÈMES

Aimez-vous la beauté du monde?.....	99
Ethnies	101
Orage	103
Couchant.....	104
La maison vide	105

Dialogue	107
Pastel.....	108
Hiver	109
Les "Gorges de l'Aar"	111
Deuil	112
L'aveugle!	113
15 Août	115
Discours	116
Immigrés.....	117
En cueillant des narcisses	119
Brouillard.....	121
Portugal	122
Est-ce le temps?.....	123
Voyage.....	125
Pastel.....	126
Premier jour de L'Avent	127
Première neige	128
L'aveugle.....	129
Mon fils	131
Phantasmes hivernaux	133
Tout droit.....	135

Dépression	137
Föhn	138
Marbre	139
Soif	141
Fleuve de vie.....	143
Sodome et... ..	145
Solitude.....	147
Nouvelle journée	148
Satan pleure	149
Changements	151
Dimanches de Pâques	153
Tristesse	154
Petite maison au fond des bois	155
Aquarelle	157
Berceuse	158
Couchants	159
Gourou	161
Bijoux en musique.....	163
Le Bouquetin	165
Sport	167
Jeu.....	169

Aube	171
Ce soir	172
La cité du silence	173
Partir au loin	175

2002

Redactor: Oana Tudose

Tehnoredactor: Vasile Alexa

TIPARUL EXECUTAT

LA TIPOGRAFIA EDITURII SYLVI

TEL./FAX: 223.11.25

TIPĂRIT ÎN ROMÂNIA

Poeziile din volumul de față reprezintă ecoul vieții și simțirii unei femei deosebite, marcată de vitregiile vremurilor trăite, dar care a știut să treacă cu demnitate peste toate greutățile.

Aceasta este medicul pediatru Ana Maria Marin-Van Saanen, născută Ropală la 13 iunie 1910 în Botoșani și decedată la 2 septembrie 2001 la Tour de Peiltz, Elveția.

A fost arestată și condamnată la moarte sub regimul Carol al II-lea (pedeapsă comutată la 10 ani închisoare). A suferit apoi calvarul închisorilor comuniste dar și-a găsit mereu puterea de a trăi, munci și crea.

O parte din scrierile sale se regăsește în volumul de față, ce se dorește a fi un nețărnut omagiu adus de fiul ei dr. Paul Van Saanen, iubitei lui mame.

Imanoil Călugăreanu

ISBN 973-8258-96-0